

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ky (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Văn Đường

Wason
HP 215
Tg 24 +

An illustration of a woman with long dark hair, wearing a white traditional Vietnamese dress (áo dài) with a red sash, standing on a large, textured green leaf. The background is a dark, textured grey-blue. The overall style is painterly and expressive.

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

135

Chức nhiệm, chủ bút
 Phụ tá chủ nhiệm
 Thư ký tòa soạn

DUYÊN ANH
 NGUYỄN TÂN KHANG
 ĐÌNH TIỀN LUYỆN

TUẦN BÁO RA NGAY THỨ SÁU
 TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON 11

văn

sự có mặt
 trong mắt xôn xao
 chút nắng sau cơn mưa
 khi biết thương mùa lá
 nổi đau địu đắng
 người con gái tôi quen
 hỏi cô trưng vương nhỏ nhỏ
 cho nỗi ngậm ngùi
 tháng hạ

TUỔI NGỌC
 PHẠM THIÊN THU
 NGỌC ANH
 PHAN UYÊN HOÀI
 LIS
 TRỌNG THỊ
 TRỊNH LÊ QUAN
 NGUYỄN HẠ LONG
 ĐÔNG T. V.

thơ

tôn nữ thu đượm, h. ngọc pham chu sa đồ thị hồng liên, trần mộng
 hoàng phan di hương, nguyên an xuân

truyện

cám ơn em đã yêu anh
 chủ nhật uyển ương

DUYÊN ANH
 ĐÌNH TIỀN LUYỆN

mục thường xuyên

ma túy
 ngọc thân ái
 tuổi ngọc và bạn ngọc
 chạp phở

BS ĐỖ HỒNG NGỌC
 NGỌC
 TÒA SOẠN
 TỔ HỢP KIỂM

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Hồ biên tập: TỬ KÊ TƯỜNG, Y ĐỨC, ÁI NHÌ, ÁI HOA, NGỌC THÂN ÁI

Quản lý ĐẶNG XUÂN CÓN

Số 135

Tuần lễ từ 07-6-74
 đến thứ sáu 14-6-74

Giá
 bán 150đ

sự có mặt của Tuổi Ngọc

Sau tám số trở về đời sống tuần báo, tưởng là sẽ được định cư lâu dài ở vùng đất Tuổi Báo mong ước của bạn ngọc và của chúng tôi, nhưng, một lần nữa Tuổi Ngọc của chúng ta phải lùi bước trước đủ mọi khó khăn của đời sống. Mặc dù Tuổi Ngọc đã cố gắng tới mức chót, rán sức vùng lên trong khi những đồng nghiệp cùng đi một đường với nó tạm thời ngơi nghỉ. Không còn một tuần báo thiếu niên, nhi đồng nào trên sạp báo. Tất cả đều lui về vị thế của bán nguyệt san, nguyệt san. Đó là nỗi buồn chung của những người còn vững niềm tin và muốn làm một vài công việc nhỏ bé có ý nghĩa cho đời mình. Tuần báo Tuổi Ngọc in 6000 số, bán được có 3000 số! Số lượng tiêu thụ quá ít ỏi, không đủ nuôi dưỡng tuần báo. Thoạt đầu, số 128 trả về 3000, Tuổi Ngọc lạc quan nghĩ rằng sẽ sống mãi mãi, dù sống eo hẹp. Những số sau, kèm thêm cả số 128, trả về 3000, hơn cả 3000 thì bài toán giấy má dần được đặt ra. Và, cuối cùng, Tuổi Ngọc quyết định in rút đi. Do đó, số lượng ấn hành có hạn. Tuổi Ngọc còn được bày trên sạp báo, chỉ mong giữ sự CÓ MẶT. Vì sự có mặt này, Tuổi Ngọc khẩn thiết van xin những người mượn Tuổi Ngọc nên chăm dirt cái tệ trạng gây tang tóc cho những tờ báo sạch sẽ. Trong số báo bán về trả về tòa soạn, một nửa đã rọc hết đầu cuộn, chứng tỏ con số người mượn báo, tiếp chân xô ngã Tuổi Ngọc hơi đông. Chúng tôi mong mỗi bạn ngọc cùng chúng tôi cố giữ nỗi sự có mặt của Tuổi Ngọc.

một huy chương
cho Nguyễn Đông Ngạc

Nhà xuất bản *Sóng* do Nguyễn Đông Ngạc chủ trương vừa tung ra thị trường chữ nghĩa ở đây một tác phẩm lớn theo đúng nghĩa của một tác phẩm lớn. Đó là tuyển tập *Những truyện ngắn hay nhất của quê hương chúng ta* quy tụ bốn mươi lăm nhà văn đàn ông và nhà văn đàn bà, mỗi người một truyện ngắn hay nhất theo chủ quan của họ. Và của nhà xuất bản nữa, dĩ nhiên. Tác phẩm dày ngót 800 trang khổ sách giáo khoa, in bằng giấy Phần lan «xa xỉ», bìa bẩy màu rất tinh tư dân tộc. Bạn Nguyễn Đông Ngạc đã gồng mình giới thiệu «Hai mươi năm văn học miền Nam, 1954-1973», công việc mà trước bạn, không ai dám làm, kể cả nhà nước, nhìn qua Phủ Đặc trách văn hóa thuộc Bộ Văn hóa giáo dục và sau bạn, sẽ khó ai làm nổi. Riêng điểm này đã nên tặng bạn Nguyễn Đông Ngạc một văn chương bội tinh và khi bạn «về với đất», Phủ Đặc trách văn hóa nhớ gửi phúng bạn một vòng hoa tưởng mộ, đừng có quên như cái chết của chủ nhiệm tạp chí *Văn*. «Những truyện ngắn hay nhất của quê hương chúng ta», về hình thức, không thể chê vào đâu. Nó là một cuốn sách văn nghệ đầy nhất, ấn loát nghệ thuật nhất từ khi có sách văn học nghệ thuật ở Việt nam. Cuốn sách còn kèm thêm những phụ trang «ốp-xê» in đủ chân dung bốn mươi lăm nhà văn với tiểu sử chính xác của họ cùng quan niệm của họ về văn chương. Ngoài bạn Nguyễn Đông Ngạc, không ai đủ sức «hấp dẫn» để quy tụ bốn mươi lăm óc đảo về một vùng đất bằng phẳng, kec sơn. Bạn Ngạc rất đáng được tuyên

dương như một kẻ kết hợp những người làm văn chương ngồi chung dưới một quả đất và chiếu sáng chung trên một bầu trời.

một thiều sót
đáng tiếc

Khen bạn Nguyễn Đông Ngạc xong cũng nên chê bạn Nguyễn Đông Ngạc chút xíu. Nếu cuốn sách vĩ đại của nhà xuất bản *Sóng* chỉ là một tuyển tập dày gồm bốn mươi lăm truyện ngắn thì bạn Ngạc có quyền đứng thật xa tầm phóng xạ của phê bình. Nhưng cái tham vọng của bạn Ngạc quá lớn, lớn hơn cả sự «mong ước» của một số nhà văn được bạn «chiều cô», được bạn «đưa vào văn học sử». Nghĩa là, bạn Ngạc đã giới thiệu tác phẩm của họ như những tác phẩm «hay nhất của quê hương ta» và họ là những «vì sao đời đời chiếu sáng». Bạn vinh tôn bốn mươi lăm nhà văn ấy có quá đáng chăng? Và chỉ có bốn mươi lăm nhà văn ấy «hay nhất quê hương ta» chăng? Người đọc nhìn thấy trong công trình của bạn Nguyễn Đông Ngạc thiều sót khá đông những nhà văn cả đời làm việc và tác phẩm của họ không phải là không «chiếu sáng», nhất là truyện ngắn của họ. Đầu những Võ Hồng, Nguyễn văn Xuân, Phan Du, Lê Xuyên và những cây viết truyện ngắn ở tạp chí *Chi Đạo* một thời lừng lẫy? Người đọc thật vô tư cũng nhìn thấy rằng, trong công trình của bạn Ngạc lạc lõng vài «vì sao» được «đời đời chiếu sáng» do sự nể nang, do tình nghĩa voi đày của bạn hơn là cái ánh sáng thật của họ. Bạn Nguyễn Đông Ngạc đã không phủ nhận sự «mềm yếu» của bạn. Khi bị trách cứ, bạn hứa, ở lần tái bản, bạn sẽ xin truyện của Võ Hồng, Phan Du .. Nhưng đã chắc gì bạn toại nguyện. Bởi vì đã chắc gì những Võ Hồng, Lê Xuyên (Lê Xuyên có vài truyện ngắn không thua gì ai) bằng lòng để bạn in truyện của họ ở lần sách của bạn tái bản. Tự ái của nhà văn to hơn sự nghiệp của họ. Thế là bạn mất cơ hội giới thiệu toàn vẹn cái «hay nhất» của «quê hương» ta. Công trình của bạn như một viên ngọc có chút xứt xát. Tiếc thay! Theo tôi nghĩ, giá «những truyện ngắn hay nhất của quê hương chúng ta» bỏ tiếng *nhất đi* và đừng có bài mở đầu của nhà xuất bản thì quý hóa lắm. Điểm *nhất* do

(Xem tiếp trang 64)

MA TÚY

B.S. ĐỖ HỒNG NGỌC

Buổi chiều, tại phòng mạch, tôi tiếp một thân chủ đèn khám bệnh một cách bất thường: cô Y tá không kịp làm hồ sơ, không kịp lấy nhiệt độ, đã vội vàng đưa khăn cấp người bệnh vào. Tôi hiểu ngay lý do: một «cas» nặng.

Người bệnh còn rất trẻ, một thanh niên khoảng 17—18 tuổi là cùng, mặt trắng xanh, môi không có tí máu, mồ hôi nhễ nhại. Anh ngồi gục trên ghế, trước mặt tôi, tóc tai rũ rượi, thờ không ra hơi và áo ướt đầm. Những giọt mồ hôi vẫn tiếp tục nhỏ rờn rờn từ màng tang xuống cổ. Mắt anh nhắm nghiền, lúc chợt mở ra thì toàn là tròng trắng xác. Anh thều thào: tôi ói, tôi mệt quá, cứu tôi... rồi im luôn. Hốt hoảng, tôi lay anh dậy, hỏi địa chỉ để mời người nhà anh đến đưa anh đi bệnh viện gấp vì tình trạng anh cần được săn sóc ở bệnh viện. Trong lúc đó tôi khám anh. Mạch yếu, mau. Da lạnh buốt. Mồ hôi vẫn tuôn từng giọt, từng giọt. Phổi tim không thấy gì đặc biệt. Lạ! Đột nhiên anh ngáp. Một cái ngáp ngắn, nhanh vừa đủ loé trong trí tôi một tia sáng: anh là một nạn nhân của bệnh ghiền! Thú thực, cho đến phút đó, tôi xấu hổ vì chưa tìm ra bệnh gì rõ ràng cả. Tôi rọi đèn vào mắt, xem cử động của con ngươi. Hai con ngươi nở rộng, lười biếng thu vào dưới ánh đèn pin. Biết rõ bệnh anh rồi, tôi viết giấy giới thiệu cho người nhà, cũng vừa mới đến, mang anh vào bệnh viện. Buổi chiều hôm đó, tôi không làm gì ra hồn cả. Đầu óc lơ mơ nghĩ đến người thanh niên đầy tương lai đó đang gục ngã, nhợt nhạt, vật vờ vì thiếu thuốc! Gia đình anh không ai biết anh mắc bệnh ghiền. Mọi người chỉ tưởng anh bị trúng gió. Tôi cũng không tiện nói ra vì bệnh ghiền là một tội phạm đối với xã hội, cảnh sát có thể làm phiền anh, gia đình sẽ xấu hổ, xua đuổi anh và anh sẽ sống trong mặc cảm... Tôi cũng được biết anh đang

học lớp mười một, chuẩn bị thi tú tài.

Những ngày sau đó tôi có dịp tiếp một thân chủ khác: một người không biết rõ tên mình, đờ đẫn, do người nhà đưa đến, khai là bị xỉu ở cầu thang. Thấy trên tay có những dấu chích bầm, không đúng vị trí bình thường, và trạng thái tinh thần đó tôi biết ngay bệnh tình anh. Một người khác bị áp xe một cách cũng khác thường thú nhận là đã già nhỏ thuốc viên binocral pha nước chích gân!

Đối với y sĩ, người mắc bệnh ghiền không phải là một phạm nhân. Anh ta chỉ là một người bệnh như tất cả những người bệnh khác, có khác chăng là ngoài cái bệnh thể xác còn thêm cái bệnh tâm thần trầm trọng hơn. Nghĩ xa một chút, họ có thể là một nạn nhân! Và như thế đáng thương hơn là đáng trách. Nếu có ý chí, thêm sự trợ giúp của y học, họ sẽ thoát được tình trạng ghiền tai hại đó để tìm lại tương lai. Khi viết lại những dòng này, những điều hiểu biết đơn sơ về thứ bệnh ghiền, thứ toxicomanies trong đó chữ «toxico» nghĩa là chất độc và «manie» là nghiện, là ghiền, chỉ một trạng thái tâm lý lệ thuộc đặc biệt, với hy vọng nếu em chưa sờ mó gì đến món độc đó thì không bao giờ sờ đến, nếu mới lỡ nhúng tay thì vẫn còn kịp rút tay về, và nếu đã lỡ ghiền nặng cũng không thời chỉ ngã lòng mà cố gắng chữa dứt đi.

Những ngày gần đây báo chí đã lên tiếng báo động về tình trạng ghiền ma túy ở khắp các tỉnh, nhất là ở Sài Gòn, đặc biệt trong giới trẻ, sinh viên học sinh, đến nỗi đã có chiến dịch y tế nhằm phát hiện các trường hợp bị bệnh này ở các trường trung học trên toàn quốc. Người ta cũng thấy các quảng cáo ồn ào những thứ thuốc chữa bệnh ghiền cũng như các trung tâm, các bệnh viện chuyên chữa bệnh này. Nhưng thế nào là một người mắc bệnh ghiền? Ma Túy gồm những thứ thuốc gì, tai hại ra sao?

Một cách đơn giản tôi có thể nói với em rằng người ghiền ma túy là một người có một ước muốn, một nhu cầu khẩn thiết đối với một hay nhiều thứ ma túy không có không được, phải có với bất cứ giá nào. Đó là một tình trạng lệ thuộc tinh thần và thể xác vào một hay nhiều thứ ma túy, sự lệ thuộc này có đặc điểm là càng ngày càng gia tăng, nghĩa là càng ngày càng phải tăng thêm số lượng thuốc và tăng

lên mãi để đạt được sự thỏa mãn như cũ (vì quen thuốc).

Ma túy có nhiều thứ, nhưng những thứ thường thấy là các loại nha phiện (thuộc phiện, bạch phiện và các chuyên hóa chất), cần sa, LSD, các loại thuốc ngủ hay an thần (barbituriques, hypnotiques, tranquillisants...). loại kích thích amphetamines, cocaine.

Người bị ghiền nha phiện rất dễ nhận ra : cứ thấy một người gầy ốm, xanh xao, áo quần luộm thuộm dơ dáy, trên tay chân có những vết sẹo, vết kim chích, có cái nhìn xa vắng, bất động, sợ ánh sáng, con người teo nhỏ (myosis) thường giấu sau cặp kính đen là em có thể nghi ngờ rồi đó ! (Tuy nhiên coi chừng lảm với các thi sĩ nghe ! Các thi sĩ cũng thường có cái nhìn xa vắng, cũng thích cô đơn, có xu hướng... ở dơ, và cũng thường gầy ốm xanh lăm đó !) Thực ra dấu chứng dễ nhận nhất để biết một người bị ghiền là lúc họ thiếu thuốc. Lúc đó họ bứt rứt, bỏ ăn, khó ngủ và chừng nửa ngày sau họ choáng váng xây xẩm, chóng mặt, có khi ngã quỵ, toát mồ hôi, chảy nước mắt, ngáp... Càng lâu họ càng bứt rứt hơn, nôn mửa, có khi tiêu chảy. Con người nó lớn, các bắp thịt co giật đau đớn, thần kinh bị rối loạn và có thể trở thành một người điên. Lúc đó họ có thể làm bất cứ điều gì để có được thuốc, họ trở thành nguy hiểm đối với xã hội. Có người bị gia đình nhốt trong nhà đã trở nóc nhà mang theo đồ đạc đi cắm, đi bán lấy tiền mua thuốc. Tôi có một người quen, ông ta có đứa con trai bị ghiền á phiện, hồi hận, tự nguyện xin ông giam trong phòng kín để cai, đến ngày thứ ba, không chịu đựng nổi nữa, nhân lúc ông mang cơm vào anh ta tung dậy, xô té người cha để thoát ra đường. Về sau anh kể rằng nếu hôm đó cha anh ngăn chặn anh dám giết chết ông ta lắm !

Trong trường hợp không bị thiếu thuốc, người ghiền thuốc phiện vẫn có thể bị bệnh vì đã chích thuốc bừa bãi, thiếu vệ sinh : áp xe, phong đòn gánh (tétanos) sưng gan, viêm cơ tim... là những trường hợp thường thấy nhất là tinh thần bạc nhược, thân thể gầy còm, mất khả năng sinh lý. Trường hợp dùng một lượng thuốc quá cao có thể đưa đến tình trạng hôn mê, tím da, trụy tim mạch và chết nếu không kịp chữa trị. Có những trường hợp người mẹ ghiền thuốc bị sanh non và đứa con mới sanh ra đã có những triệu chứng của cơn ghiền vì thiếu thuốc !

Ghiền cần sa có những triệu chứng khác hơn : mắt đỏ (nhắm mắt), mi mắt sụp, cười man dại, lẫn lộn về thời gian và không gian. Cũng có thể bị sưng cuống phổi, rối loạn bộ tiêu hóa, đôi khi lên cơn khủng hoảng gây ra bệnh táo điên (schizophrénie).

Loại LSD gây ra các ảo giác. Người ghiền có thể tự hủy mình hoặc giết người không kể những tai hại về phương diện di truyền cho con cháu vì có ảnh hưởng đến các nhiễm thể.

Loại thuốc ngủ nhóm barbituriques như binocet, méprobamate làm người ghiền có phản ứng chậm, đi đứng không vững, (dễ gây tai nạn lưu thông), nói lắp bắp đã dưới, lẫn lộn... Thiếu thuốc gây tình trạng co giật, mất ngủ, mê sảng.

Loại Amphetamines (Maxiton, Benzadrine, Ortédrine, Phénédrine...) kích thích vỏ não làm ta có cảm giác sáng suốt trong giây lát (nhiều em thường dùng như loại thuốc «giúp trí nhớ» để học thi) nhưng sau đó đưa đến tình trạng lẫn lộn chóng mặt, hồi hộp, nhức đầu, suy nhược, bỏ ăn, có thể đi đến chỗ điên cuồng, tự tử, (đã được viết rõ trong *Những Tật Bệnh Thường Trong Lứa Tuổi Học Trò*).

Bây giờ em đã biết mọi cách đại khái những tai hại của từng loại ma túy đối với người ghiền, những tai hại không những nguy hiểm cho sinh mạng của họ, cho nhân cách, cho tương lai họ mà còn đi hại cho thế hệ sau nữa. Nhưng vì đâu mà người ta trở thành ghiền ma túy ? Câu trả lời thuộc thẩm quyền của các xã hội học, các tâm lý gia, các nhà giáo dục và... nhà nước ! Một thông kê mới đây ở Pháp cho biết những người ghiền ngày nay rất trẻ, quá trẻ, đa số ở tuổi 16-18 và ghiền nặng, ghiền nhiều thứ ma túy cùng một lúc (polytoxicomanie) ở đủ mọi thành phần xã hội, (khác với ngày xưa thường ở người đứng tuổi, giàu có hoặc ở trong giới nghệ sĩ và chỉ ghiền... một thứ thôi cũng đủ chết rồi !) phần nhiều là giới trẻ ở đô thị, độc thân, tạm cư hay đi hoang, thất chí, vô nghề nghiệp... Hai yếu tố chính là hầu hết đều sống trong một gia đình có cảnh bất hòa giữa cha mẹ, anh em : xung khắc cha mẹ, anh em, cha mẹ ly dị, ly thân, con cái bị ghét bỏ, không được giáo dục chu đáo, người cha nhu nhược thiếu uy quyền trong gia đình,

(Xem tiếp trang 63)

ĐÔ THỊ HỒNG LIÊN
TRẦN MỘNG HOÀNG

ngày chủ nhật
đầu tiên không thấy nhau

Ừ K ngày tháng đã đi rồi
Ta có một mình làm sao vui
Ta có một mình làm sao khóc
Không mắt ai nhìn sao dám cười

Ở đây mây trắng vẫn từng không
Một bước chân qua một bước chùng
Nhớ khói hoàng hôn xưa chắt ngắt
Bay rồi theo giấc mộng xa xăm

Cũng có khi buồn như khi vui
Có hôm mây bọt gió đi rồi
Lũ chim thân ái về trước ngõ
Cùng nhau cháy tóc rồi đơn côi

Cũng có hôm nào ta nằm mơ
Lạnh quanh chân bước bụi pha mờ
Bên kia vực thẳm làm sao biết
Kéo giùm ta lại giữa hôn hơ

Cũng có khi trời xanh quá xanh
Làm sao òa khóc với riêng mình
Ôi K những cái chi tàn nhẫn
Là những con đường nay cách ngăn

Ôi K ngày chủ nhật đầu tiên
Không thấy nhau rồi như bóng đêm
Không thấy ai nhìn cho ta nói
Không thấy ai cười cho ta quên

ĐÔ THỊ HỒNG LIÊN

lần cuối xa trường

Ở đó có những buổi chiều vàng lộng lẫy
Vạt áo bay trắng kín một sân trường
Trên cánh lá đầy nụ cười ngây dại
Theo gió hồng bay xuống má tình sương

Ngày trở lại bỗng thấy mình nhỏ dại
Đứng ngu ngơ trong bóng lá ban chiều
Em tóc rẽ cửa lưng chừng mắt biếc
Trăm hoa đời đua nở rất quạnh hiu

Bên cổng hẹp có hôn ta rùng động
Như nai tơ ngo ngác giữa thu vàng
Thầy trời xanh tựa chút sầu lơ đãng
Thả trôi về khúc hát của tình sông

Xin rụng chút nắng hồng lên đôi má
Ngọt ngào như trái chín lúc xa trường
Mai cách núi chim nhớ về tổ cũ
Trông trường xưa loáng thoáng bóng người thương

TRẦN MỘNG HOÀNG

HỖI CÔ

TRUNG VƯƠNG

NHO NHỎ

TRỊNH

LÊ

QUAN

Chiều nay đợi hoài chẳng thấy cô bé về, chiếc xe trường chở cô bé đã khuất. Thế mà vẫn biệt tăm. Có lẽ cô bé về với bạn bè. Phá bỏ cái thông lệ thường ngày để làm đau tim một thằng con trai. Một cây si cô thụ là tôi. Tiếng đập mạnh của cánh cửa làm tôi giật mình. Cô bé đã về và đang thoăn thoắt bước vô nhà.

Thế là mất một dịp nghiêng đầu cười làm quen. Tức thật. Nhớ hôm mới về thấy cô bé tóc ngang vai, mặc áo lụa, đi guốc mộc làm chân động cả tâm hồn. Hình như trái tim tôi chao đi một chút. Đầu tôi buốt đi một chút. Thôi rồi! Điều ta sợ đã đến. Ồi tình yêu, ta là hình và mi là bóng. Hình bóng mãi có nhau cho nên mi cứ hoài quần quít lấy ta để theo đuổi một bóng hình khác. Toàn thấy tôi đứng hoài nơi cửa sổ nhìn... sang nhà cô bé hẳn hỏi bộ mi trông cây si con nhỏ hả? Kiêu lắm. Không thấy nó kiêu một núi hay sao? Kiêu một núi. Tôi bật cười khi nghe Toàn nói. Có lẽ thế, tôi thường bắt gặp nàng bêu môi khinh bỉ nhìn bọn con trai lượn qua lượn lại trước cửa nhà. Tôi phải hỏi lộ Toàn hẳn mới chịu làm ngay cho tôi một bản lý lịch.

Rối! Hãy vênh tai mà nghe cho kỹ đây, Thằng đầu bò. Thấy kệ đường vào tình yêu lắm chông gai vì nàng mà tôi đành nhịn một thằng bạn quý sừ. Hãy nghe ta nói: cô bé của mày là Dung, Hạnh Dung dân Trưng Vương: lớp bảy hay tám gì đó. Rất diện và có vẻ hơi tọc. Bướng nữa. Châm hệt. Ồi trời trời. Mới lớp bảy lớp tám mà cô ta đã làm chết bao người trai lớn, ai sẽ bị cô ta quật lên quật xuống đây. Nàng có

vẻ hơi nhỏ. Thấy kệ, Vũ lên mặt thấy đời: ngu lắm. Bây giờ chịu khó làm quen với ông via bà via nàng. Nếu khoái nàng thật tình đợi năm nàng mười bảy, mười tám vác trâu cau với một đồng bằng cấp sang âm nàng về mà nuôi là xong chứ gì. Chết cha nàng có một bà mẹ rất khó tính và một ông bố nghiêm vô cùng coi bộ khó khăn à nhe. Hình như Toàn bảo cô bé hơi lồi.

Thầy kệ. Tôi khoái như vậy. Mà cô bé có vẻ lối thật. Khi không đi cắt phóng mái tóc ngang vai để thay vào mái tóc đờ-mi gác-son. Bỏ những bộ lụa dịu dàng mà mặc những áo đặc sệt con trai. Cô bé có vẻ rúc rỏi, không sao. Tôi thích như vậy. Yêu nàng yêu luôn cái tính lồi của nàng mà. Tôi như đã đọc được ở đâu một câu: «Nếu bạn quen một cô bé mắt to, bạn sẽ thấy nàng rất thông minh và rất bướng». Chà chà cái này có vẻ đúng. Cô bé mắt to nên thông minh và bướng vô cùng. Tháo nào. Mấy thằng bạn xúi tôi chơi trò gáo nước lạnh. Tôi đã thi nghiêm và khổn khổ thay, tôi thất bại. Chán thật. Dũng an ủi: Có lẽ cô bé của mày cao cường lắm nên không để lộ ra ngoài hoặc cô ta ngại thơ chưa biết có một cây si. Mồc xi. Sức mày mà chưa biết, biết mạnh đi chứ lị. Tôi đành bám lấy cái hy vọng nàng khôn quá xá vậy. Buồn năm phút. Không biết cô bé có hiểu cho rằng tôi thương cô bé lắm. Thương cả cái tính tọc kệ của cô bé, thương luôn cái tính gàn và bướng của cô bé nữa. Cô bé, có biết rằng mọi cử chỉ của cô bé tôi đều nắm trọn. Kẹt cửa, sau tấm rideau. Cái gì có thể nấp được tôi đều chui vô không nề gian khổ để theo dõi cô bé. Có biết rằng khi vui chơi, khi ăn cơm khi học đều có một cặp mắt theo dõi không hả cô bé? Bởi vì yêu là chết ở trong lòng một ít cho nên tôi đành nghe lũ bạn bè ngày đêm treu chọc: lớn già cái đầu 22, 22 tuổi mà đi mẹ một con nhỏ 14, 15 cù lẩn. Tình không đợi tuổi mà. Mỗi lần nàng đi học về là một đồng choai choai nhà bên cạnh đứng chụm môi huýt gió rồi nhìn bằng ông nhòm. Không lẽ khi không ra gây sự, chứ tôi tức tụi nó lắm rồi. Tôi ghét những ai quen nàng hay ngắm nhìn nàng một cách sỗ sàng như bọn lồi tí kia. Không biết trong đám nàng theo đuổi, nàng có để ý đến tôi không nhỉ. Không biết tôi đã lọt vào mắt xanh nàng chưa. Hỡi cô nhỏ Trưng Vương khó tính, và bao giờ tôi mới có được một chỗ đứng trong tim nàng, dù rất nhỏ nhoi.

TRỊNH LÊ QUAN

CHO NỖI NGẬM NGÙI

NGUYỄN HẠ LONG

Biết một khoảng thời gian ba bốn tháng gì đó, sau khi dời bỏ ngôi trường quận thân yêu gần năm năm anh sống với, anh có trở lại thăm H mấy lần. Những lần đó, anh thấy H vẫn vậy. Vẫn mắt sáng long lanh. Vẫn môi cười tươi tắn. Vẫn lời nói chuyện khôn ngoan và, hơi ranh mãnh nữa chứ. H tíu tít như một loài chim dễ thương nhất trong các loài chim.

Anh tâm nắng nhiều lắm hay sao mà đen thui như mực tàu vậy? Chắc anh sống ở miền biển? Đâu có, nắng tâm anh đó chứ. Dù anh đã bắt chước bà Âu Cơ lên sông ở miền núi suốt mấy tháng trời ròng rã, phật phơ. H chom chớp mắt, cũng như H đã ròng rã mấy tháng nay để đứng đầu lớp, thay anh. Nhưng không biết trong những tháng tới, H còn đủ khả năng để giữ vững ngôi vị ấy không, vì H thấy mình phờ phạc quá, Anh định nói cảm ơn H nhưng lại thôi. Thì, H đứng phật phơ nữa là vẫn nhất đều đều. H định để những A đen, T trắng, Gh cận từ ngoài trường tư ào vào, ngang nhiên đứng đầu lớp sao?

Trong khi nói chuyện với H, anh nhận thấy H, hình như có chút gì khó hiểu, chút gì trắc ẩn. Phật phơ! Hẳn H, đã dùng chữ phật phơ nghĩa riêng của H. Anh hơi hoang mang, H ạ. Anh nhớ H đã phê bình anh có vẻ bất hiện hơn xưa. Mới vài tháng H, đã gọi là xưa. Anh thay đổi dữ lắm à? Chữ gì nữa, anh có thêm gọi H là nhỏ như xưa đâu.

Trời ơi, sợ gọi H, bằng nhỏ như xưa H, giận ày chứ. Ý nghĩ anh lạ đời hơn thuở còn đi học. Thì, anh vẫn còn đi học, học suốt đời không hết bài học. H, ạ. H, nhắc ngày xưa làm anh nhớ trường nhớ thầy cô, bè bạn quá đỗi.

Năm đầu tiên, trong năm năm trung học, anh mới được hân hạnh ngồi chung lớp riêng ghề với con gái. Anh hồi hận một tí, sau đó, vì đã trót dại chọn ban A, cái ban đáng lẽ chỉ dành riêng cho dân kẹp tóc không giỏi toán (?) Vì con gái, nhất là cô nhỏ tên H., đã làm anh điều đứng ngay ngày đầu niên học với cuộc bầu cử trường lớp, trường ban. Nhỏ H, đã hăng hái giơ tay phát biểu rằng trường lớp phải là người hội đủ ba rất: rất chăm, rất ngoan và rất đạo đức. Rồi chính cô nhỏ đã phá anh (không hiểu vì sao) bằng cách đề cử anh giữ chức trường lớp. Cô nhỏ tình ghịch quá, anh muốn cắt băng keo dán kín đôi môi hồng non tía lia ày quá trời. Tội nghiệp một tên học trò hiền như cục bột (thầy Ch. tặng anh biệt hiệu này) như anh bị làm trường lớp một cách oan uổng. Không oan uổng là gì khi mấy chục cái miệng đủ cỡ vù vù, như một bầy ong nhất loạt tấn công kẻ trộm mật, cùng hô theo «đồng ý» sau lời thăm dò cử tri của thầy H., giáo sư hướng dẫn.

Lúc đó, thú thật, H, không có được một tí tí cảm tình nơi anh, dễ ghét là khác. Cái con nhỏ cá khô đã hại anh rồi! Anh chông đời yêu ớt (vì có ai đứng về phía anh đâu). Thưa thầy, chăm, ngoan, đạo đức chưa đủ điều kiện làm trường lớp. Trường lớp phải có tài lãnh đạo chỉ huy mà em chưa học khóa lãnh đạo, chỉ huy nào.. Thầy Ch. cười và gật gật đầu theo kiểu mây ông...nghị, anh cứ yên tâm, thầy sẽ...chân truyền cái anh gọi là lãnh đạo chỉ huy, nhé. Vậy là gỡ không ra, vút không được cái chức trường lớp. Nhiệm kỳ một niên học sẽ dài hơn bất cứ tiếng thở dài nào, là với anh.

Vì có ác cảm với H, anh luôn miệng gọi H là nhỏ, chứ không là chị như các cô bạn khác trong lớp, đề...trả thù. Thật ra, H nhỏ đó chứ. Đôi môi ron ron, cặp mắt ướt rượt thế kia làm sao lớn được. Và anh đã đáp lễ cô nhỏ bằng cách buộc cô nhỏ đảm trách chức trường ban học tập kiêm trường ban tía lia. Một cô nhỏ H chăm bẵm, chim bìm kêu rằng thầy Ch. bắt công, rằng trường lớp mới nhiệm chức đã chuyên quyền.

Thầy Ch. ôn tồn, bé H bất mãn thầy đó ạ, thế bé làm trưởng lớp nhé ?
H hoảng hốt, co đôi vai trông càng nhỏ hơn, im thin thít.

Dần dần, ác cảm của anh đối với H phai mất lúc nào không hay. Chẳng hay ra đã muộn. Muộn, vì H không dễ ghét như anh nghĩ. Muộn vì đã có lần anh thiên vị cô nhỏ trong việc làm bích báo lớp. Anh bị mấy chị lớn trong lớp xăm xi, bắt bẻ lung tung. Anh chàng trưởng lớp chắc có gì gì mí con nhỏ cá khô. Trời đất ! Gì gì là sao ? Gì gì thế nào khi tôi xem cô nhỏ H. như mây đưa em tôi ở nhà ? Nhỏ H. kêu lên, anh làm gì phải đình chánh cho mệt, sự thật sao rồi cũng sẽ phơi bày, không chóng thì chầy. Sợ gì mây bà ấy ? Thôi nhỏ H đừng đầu khẩu với các chị kia. Hãy đem hòa khí thổi vào lớp học để chúng ta cùng tiến bộ chứ.

... H. trách anh sao dèi bỏ trường trong im lặng, không báo tin với ai, kể cả thầy Ch. là người rất cứng chàng trưởng lớp hiền như cục bột. Chắc H. tiếc đã không cùng các bạn làm công việc tiễn đưa anh, chứ gì ? Ích lợi gì, chỉ nặng phần trình diễn thôi. H. tròn mắt, nhưng đó là một trình diễn cần thiết vì thấy cô cùng bạn bè quý đều quý mến anh. H. đừng làm tin anh nở lớn, mắt công đi nhà thương. Các thầy cô nào anh tin, trừ cô M. Không rõ tại sao cô mất thiện cảm với hầu hết con gái, con trai. Cô còn trẻ mà sao khó quá. Cô có những lời phê ghê gớm. Những lời phê có sức tàn phá tương đương với phún xuất thạch. Cô khô khan như môn học địa chất do cô phụ trách. Trong sổ thưởng phạt (chắc là thưởng thiện phạt ác, giống như mây ông sư già trong truyện kiếm hiệp của Kim Dung, H. nhĩ ?) cô M. chỉ đề nghị thưởng cô nhỏ H. thôi, dù trong lớp thừa học trò giỏi lại ngoan. Bạn bè hay báo H. có diễm phúc to tát lắm mới lọt vào mắt sắc bén của cô M. Phải thế không H. ? H cười nụ nhỏ, đôi mắt bỗng ướt kỳ lạ. Anh nhớ có lần H. bị zéro toán, lại bị thầy Ch. cảnh cáo nhẹ «không được mơ màng trong lớp học». H. đã khóc râm rức suốt giờ chơi.

Thầy cô nhỏ tội nghiệp quá, anh xuất khẩu thành thơ thân để dỗ H. như dỗ mấy đứa em nhỏ của anh. Nhỏ ạ khóc làm gì, khóc làm

buồn đôi mắt, khóc vẫn chẳng được chi, khóc làm rầu gương mặt. H. ngàng nhìn anh với hai con mắt đỏ hoe và ướt, ướt một cách kỳ lạ. Anh nghĩ, hình như nhỏ này muốn nói cảm ơn mình đã khuyên nhủ nhỏ.

Và thời gian tiếp tục lướt đi trên mái tóc. Hơn một năm nữa qua đi, anh vẫn không có dịp gặp H. thêm lần nào. Tình cờ anh lại D, nhỏ bạn thân của H. Cô bé mừng rỡ riu rít hỏi thăm làm anh cảm động vô chừng. Rồi H tiết lộ một chuyện ghê gớm. Anh bàng hoàng thật lâu. Người hiền như cục bột hững hờ trong một chấn động. Chấn động mềm. Chuyện không tưởng thật đó, H. D phiến anh đã vô tâm làm khổ H. anh muốn báo D nói anh ngu ngốc thì đúng hơn.

Anh ngu ngơ thật tình. Anh khờ khờ thật tình H. ạ. Đền nổi thầy Ch. hơn một lần khuyên anh nên lấu tấu, ngổ ngáo một chút nhưng phải lấu tấu và ngổ ngáo một cách thông minh cơ, mới dễ «thu hút cảm tình» của người chung quanh.

Anh biết nói gì bây giờ. Tạ lỗi với H chẳng ? Hân cô nhỏ không thích chuyện này. Anh không dám nghĩ rằng những giọt nước mắt ngậm ngùi vì một sáu đau rất dễ dàng khô, rất dễ dàng phai. Không bao giờ. Vì anh đã hiểu được, thật rõ ràng, ý nghĩa đôi mắt ướt kỳ lạ của H. Vì H. vẫn là một vang âm kỳ diệu trong anh, mãi mãi, H. ạ.

NGUYỄN HẠ LONG

TỪ SÁCH BẠN NGỌC PHÁT HÀNH VÀO TUẦN TỚI.
CUỐN TRUYỆN ĐẦU TAY CỦA MƯỜNG MÀN

LÁ TƯƠNG TƯ

• Bạn ngọc sẽ thấy những giọt sương long lanh trên những chiếc lá. Và nhìn qua những giọt sương hồng để rõ tình yêu, nỗi nhớ thương của tuổi vừa lớn.

NGUYỄN XUÂN AN

thuở nắng hanh vàng

Chiều nay trở lại vườn xưa,
 Tìm cô em nhỏ tóc thưa, áo dài
 Hôm nào nắng đã đầy vai,
 Lỗi vào ngõ cũ cửa cài, đóng khoen,

Chiều nay trở lại đường xưa,
 Dáng em qua lại mắt chưa muợn phiền.
 Hôm nào đứng ngóng bên hiên,
 Đưa tay đón bắt một miếng trăng xa

Chiều nay trở lại chôn xưa,
 Em đi tôi cũng giăng mưa dạt trời
 Phở buồn sưng khối mờ hơi,
 Thân tôi héo hắt ở nơi chôn này

Yêu em thừa nắng hanh vàng
 Tôi về tiếc thì muợn màng hờ em ?

NGUYỄN AN XUÂN

Từ ngày tái xuất, Ngọc thân ái nhận được rất nhiều «tâm sự» của bạn ngọc. Nếu cứ mỗi tuần «gỡ rối tơ lòng» và «tâm sự» thì chẳng biết đến bao giờ mới hết, trong khi ấy, «tâm sự» càng ngày càng đổ về. Như nước mưa ra biển vậy. Và nữa, nhiều bạn ngọc nhờ Ngọc giải đáp những tâm sự giông nhau, hay «ghê quá», khó lòng vì vút trên Tuổi Ngọc. Vậy xin thông cảm và cố tìm một lời giải đáp điển hình. Nhưng để bạn ngọc khỏi trách Ngọc vô tình, số này (và lâu lâu khi thư quá nhiều), Ngọc thân ái trả lời chung chung tất cả.

NHỎ LỘN XỘN : Muốn có căn bản ngoại ngữ (bất cứ Anh, Pháp, Đức hay... Tàu) em nên ghi tên học thêm ở một trường Sinh Ngữ danh tiếng. Ở Sài Gòn thiêu gì. Cám ơn em đã chịu khó đọc cái mục làm cảm này.

TUY HA : Điều em muốn được

thực hiện, quá dễ. Chỉ cần nói thẳng với người ấy, áp dụng đúng tục ngữ «Mắt lòng trước được lòng sau». Yêu không có nghĩa là thương sót để phải ân hận.

MAI LYNH SANG : Làm bạn với Ngọc khó gì ? Chỉ xin một điều là đừng có trách móc nếu Ngọc lười biếng thư riêng.

TÂM : Quạt ni-lông coi bộ «à là một» đấy. Thư tiêu lắm. Đã chuyển sang Chap Phô. Đôi khi ta cũng nên chiều các bạn nhỏ, tí ti tiếng Anh, tiếng Pháp chỉ là... sinh ngữ thực hành. Chả nên khó tính, bạn ta.

THU ANH : Vậy khi cho mượn sách, nên tương kẻ tự kẻ, nghĩa là kèm theo lá thư gập trong sách báo rằng chớ có lộn xộn nếu còn muốn mượn sách. Thế là hẳn hết dám «kèm thư».

NGUYỄN THỊ ĐOAN TRANG : Cảm ơn em nhiều.

UYÊN : Em nên đọc bài thơ của Nguyễn Đình, nhan đề *Ghen!*

LỆ THU : Hãy mỉm cười khi nhìn người ấy. Hân sẽ hiểu mùa thu đã trở lại.

NGUYỆT ÁNH : Sao thắc mắc chuyện đó. Tặng sách báo cho nhau là chuyện học trò, hồn nhiên và đơn giản. Đời sống hạnh phúc là đời sống đừng nuôi thắc mắc trong lòng.

GIANG HẢI : Con trai hay mắc cỡ trước mặt con gái là vì hân thận thùng, hân rất dễ thương. Con gái mặt vuông chữ điền thì, theo tướng số, «đồng tiền không có». Nhưng giàu tình cảm.

LÝ BẢO VÂN : Chép hai câu thơ của Nguyễn Nhược Pháp trả lời người ta : «... Vì thấy bảo người mai. Rằng em còn bé lắm».

MUỘN PHIẾN : Chẳng có gì ngượng ngập cả. Ông Duyên Anh 40 tuổi vẫn khoái nhận mình bé tí thì sao. Ai chê ông ta, bảo ông ta chỉ có tài viết truyện con nít, ông ta còn khoái hơn. Hãy sung sướng được làm con nít.

PHẠM ANH THY : Ký giao kèo liền.

TÍ TI : Không liên lụy gì cả. Có

điều nhận quà của người ta nhiều quá, lại quà đắt tiền, sẽ phải suy nghĩ. Vậy nên từ chối thì hơn. Bởi vì không thích nhận mà cứ bị nhận là một sự vô lý.

TÊ TAM THỪA : 1- Minh giả bộ ngây ngô, ngờ ngẩn. Họ nói trời, ta nói đất, họ sẽ chán. 2- Hân «tình quái», cần «để phòng». Đây là cách «để phòng»: Khi hân lờ, ta cười (nhớ cười thật vô duyên), khi hân chú ý, ta lờ (lờ rất... Bức cực tuyệt lạnh).

ECHO : Trước hết phải rán học cho đậu. Nếu vô chuỗi đường học, sẽ vô chuỗi luôn đường tình. Đậu rồi, ta có thì giờ áp dụng bài học kiên nhẫn. «Cây gỗ lớn, sợi giây nhỏ, thề mà giây چرا lâu gỗ cũng phải đứt».

MINH CHI : Hai người cùng yên lặng thì người nào phá kỷ lục yên lặng người ấy sẽ thắng. Bạn hãy phá kỷ lục đi, khỏi cần xin lỗi.

DŨNG : Làm sao Ngọc biết được «nàng có ý nghĩ gì» khi nhận được bài thơ. Em chờ đi. Hề nàng khoái thơ sẽ nói cảm ơn em. Ngược lại, nàng sẽ phe lờ. Và em nên tập thôi sáo. Sáo mà nàng bịt tai thì em đi tập đánh đàn. Chừng nàng nhìn em băng khuâng, ấy là lúc em biết nàng nghĩ gì.

NGUYỄN TÊ TÊ : Ai cha, chuyện của em có vẻ... khoa học giả tưởng quá. Ngọc không đọc truyện của văn hào Nguyễn Mạnh Côn nên không hiểu cách giúp em. Vậy em viết cho ông Côn. gửi về tạp chí Chính Văn, 215B/38 Chi Lăng, Phú Nhuận Sài Gòn (nhớ Sài Gòn, đừng Gia Định), ông Côn sẽ giải đáp ngay.

MIÊN : Chuyện xảy ra : Một đám cưới linh đình. Một chia ly buồn bã. Một hẹn ước xa vời. Có thể một lừng 10 ngàn năm.

TÊ VÊ : Đã nói với chú Duyên Anh. Chú ấy bảo chú ấy chả ra gì cả nên không dám thu «đề tứ». Nhưng em có thể làm bạn với chú ấy, người bạn ngọc nhỏ bé.

UYÊN : Cảm ơn em lời thăm hỏi nhờ D.A. nhắn. Cứ để trên giai phẩm của trường em những lời để tặng thân ái. Yêu là cảm, không là nói. càng không là trả lời.

ĐO ĐÓ : Cứ để «Thân gửi tuần báo Tuổi Ngọc», thư sẽ tới, với điều kiện dán đủ cò (tức là tem thư).

HƯƠNG : «Buồn rùng sâu» có hồn lắm. Cần chú ý tới nhạc điệu. Sinh viên khoa học mà cũng nghệ sĩ ghê nhỉ?

TLT : Gửi trả lại người ấy đủ số

hoa hồng. Nhưng thay vì đó, ta nên gửi trắng. «Trả lại em yêu» những bông hồng trắng.

LÍNH KBC 3805 : Bạn ký tên ở thư không rõ, xin phép gọi bạn là bạn lính. Ba câu trả lời bạn đây. 1/ Yêu văn của Vũ thị Hải Dương thị tại sao lại không được. Sẽ nhắn Hải Dương rằng bạn yêu cầu Hải Dương viết nhiều hơn, hay hơn cho bạn đọc. 2/ Những từ ngữ ấy đã trở thành «truyền thông» và dùng riêng cho Không Quân. Vậy nếu bạn không bay bướm, hào hoa nên tập hào hoa đi. Tập không nổi thì rán chịu. Ai bảo bạn là lính... hào hoa? 3/ Mơ mộng là vùng đất bình đẳng, tự do tuyệt đối, ai cũng có quyền vào. Bạn hãy bước vào. Và, bạn ơi, bạn đừng giả vờ, chính bạn đang đứng trên đất mộng mơ.

HƯƠNG LÁI THIÊU : Cảm ơn em đã «gà» giùm Duyên Anh một đề tài sáng tác. Thề em đã đọc «Tên một loài hoa quê hương» chưa? À, đó là «nỗi lòng cô gái kém may mắn» đó.

HỒNG ANH : Hãy gửi cho chàng tập thơ em muốn tặng. Câu hỏi thứ nhất, Ngọc nghĩ rằng em nên «điều tra» kỹ lưỡng. Bởi nó quyết định số phận của đời em.

TRỌNG
THI

người
con gái
tôi quen

Bạn đã bao giờ yêu một cô bé hip-pi chưa nhỉ? Có rồi ư. Thề thì giữa bạn và tôi ắt có sự thông cảm dễ dàng vì những điều xảy ra trùng hợp tôi sắp kể bạn nghe. Và biết đâu chúng ta chẳng thật chặt được mỗi dây liên lạc để cùng nhau lập nên hội những-người-có-người-yêu-hip-pi. Cuộc đời vồn dập rầy những hội lấy danh này, nghĩa nọ rồi, lẽ bây giờ lập thêm cái hội mang hồn danh như tôi vừa đề nghị nữa thì đã sao. Càng vui vẻ. Càng náo nhiệt. Phải không bạn?

Còn bạn chưa có ư? Bạn hãy thử tưởng tượng mình có đi. Tôi chắc bạn điên đầu hơn là thích thú cùng những điều quay quắt, tình nghịch nàng đem đến. Nhưng nếu bạn đã quen, đã hòa hợp cùng những trò đó (quay quắt và tình nghịch) bạn sẽ cảm thấy nó thú vị và dễ thương vô cùng. Tôi đoán chắc điều đó. Bạn tin tôi đi.

Tôi đỡ mệt hơn bạn nhiều. Nghĩa là tôi không phải tưởng tượng gì cả. Tôi đang yêu một cô bé hip-py. Tôi đang khò khò trong sự phong tỏa êm ái của nàng. Nàng hành hạ tôi đủ điều nhưng cơ khổ thay tôi ại đâm ra khoái trò hành hạ của nàng mới kỳ cục. Điều này giống kẻ ghiền rượu (và những thứ khác?) dù cay, dù đắng vẫn gắp bỏ không thể xa rời.

A, nhân tiện đây tôi chỉ bạn một kinh nghiệm để nếu bạn gặp

trường hợp như tôi mà đôi phó nhé. Bạn phải chịu khó học cách khen lấy lòng nàng dù đôi lúc bạn không mấy hứng thú trong việc khen loạn cao cao như thề.

Chẳng hạn sắm một bộ đồ thật mới, dĩ nhiên là hợp thời trang: áo eo và quần patte rộng thênh thang, nàng khoe tôi:

— Anh thấy sao? Đẹp không?

— Đẹp. Đẹp ác. Giá như anh tròn lính...

Nàng giậm chân:

— A, Anh khen móc như vậy đó phải không?

Tức thì một màn ngắt, véo, càu, cào, kếm, kẹp như bão táp mưa sa đổ xuống người tôi. Chúa ơi, Phật ơi da thịt tôi nào có tội tình gì mà nàng nỡ hành hạ thế, nếu biết biểu tình, xuống đường, lập kiến nghị chắc là chúng không để nàng yên đâu.

Đã vậy nàng còn giận hơn tôi mất mấy ngày khiến tôi điêu đứng khổ sở. Hoặc chẳng hạn, nàng vừa có một cặp kiềng mát thật to trùm luôn khuôn mặt xinh đào đề của nàng, tôi vẫn là kẻ phải phát biểu ý kiến đầu tiên:

— Trông «mốt» nhưng mặt em hình như đã nhỏ lại. Và cứ điệu này thẳng tiền có lẽ anh quên luôn mặt thật của em.

Nàng không hơn hờ mấy vì câu mát mẻ của tôi nhưng lần này nàng ban cho tôi một câu khiến tôi sượng rên mé điu hiu.

— Như thề nhìn anh càng rõ. Và nhớ anh thật lung.

Nhớ lần đầu tôi quen nàng trong một trường hợp hết sức ngộ nghĩnh. Ngộ nghĩnh đến tai quái. Chuyện tuy hơi khó tin nhưng đã xảy ra thật. Tôi xin lấy danh dự rất hèn mọn của mình để bảo đảm. Tôi kể bạn nghe nhé. Dù trong lúc kể lỡ có đông dài cũng mong bạn thông cảm cho xin hai chữ đại xá. Khi yêu ta vẫn thích đông dài mà bạn.

Hôm đó tôi có một buổi chiều rảnh rỗi. Rảnh rỗi nên muốn lang thang. Và lang thang cùng chiếc xe rất là cà tềng của một thằng bạn cho mượn. Nói ra điều này tôi hơi xấu hổ vì không sắm nổi được một

chiếc xe. Nhưng nhằm nhò gì ba chuyện lẻ tẻ đó. Đòi, theo tôi quan niệm là phải có chút nào phóng nên không cần phải đầu diêm gì cả. Không ngờ chiếc xe cả là tềng đó lại chính là nguyên nhân tôi quen nàng (nên trong tâm tưởng tôi bao giờ cũng nhớ ơn nó). Đã nói nó cả là tềng nên như một con ngựa bất kham, dù trước khi giao xe tôi đã dặn dò mãi những điều cần thiết để điều khiển nó.

Cơ khò cho tôi (?) giữa một phút hỗn lạng đang trên đường phố, con ngựa bất kham bỗng agon trốn không thềm tuân lệnh tôi nữa, đèn nổi mi nhẹ vào xe nàng. Rõ ràng cái mi đâu mạnh gì lắm thế mà nàng quay lại nghinh tôi rất ngổ ngáo và cũng rất dễ yêu. Cũng vì cách nghinh nghinh dễ yêu đó hốt hồn nên tôi quên luôn cả lịch sự tôi thiếu xin lỗi nàng.

Tiếng nàng vang lên trong trẻo, tuy nhiên cũng rất khiêu khích:

— Ngon dữ. Muốn lạng hả ?

Như anh như chớp nàng uồn một đường thật là lướt khiến tôi phải lách xe vào lề. Khi tôi vừa lấy lại thăng bằng tiếng nàng lại vang lên bên tai:

— Lạng nữa không ?

Hơn trước, lần này tôi bèn phóng đại lên lề đường. Nếu tôi không kịp chơi mạnh hai chân có lẽ tôi đã ngã sóng soài làm trò hề cho nàng và thiên hạ cười thối mũi. Vậy mà nàng đã tha đâu. Nàng vẫn chờ sẵn mở cuộc tấn công đợt ba với vẻ khiêu khích cò hữu.

— Thua chưa. Lạng tiếp nữa nghe ?

Kinh nghiệm hơn hai lần trước, tôi chạy hết sức chậm và khoát tay lia lịa.

— Thua, thua cô bé rồi.

Nàng quay quát:

— Thua ? Trai anh hùng thua gái thuyền quỳên ư ?

Dù tự ái tôi có bốc lên tràn đầu thật đầy nhưng tôi cố nén thật kỹ, và lại sự thua này đang mạnh nha trong lòng tôi một nỗi kỳ thú nhẹ nhàng. Tôi cười cầu tài:

— Đành vậy.

— Nhưng ai cho thua để đàng thè ?

— Trời ơi. Cô bé muốn gì nữa. Bắt tôi giờ cả hai tay đầu hàng nữa sao ?

Cô bé cười khanh khách và đề nghị rất lâu linh :

— Đàng ấy thua phải bao đàng này một châu kem sữa hoặc một châu bò viên.

Trước một đề nghị dễ mê đến thế chỉ có bậc đại thánh, đại Phật mới không chụp lấy cơ hội chứ phàm phu tục tử như tôi làm sao tôi bỏ qua cho nổi. Vậy là tôi quen nàng. Rất tình cờ. Rất ngộ nghĩnh. Và cũng khá kỳ cục. Bạn nhỉ ?

Quen nàng, tôi có nhiều điều hãnh diện. Nàng đem đến sự tươi mát và thật nhiều nụ cười. Và dĩ nhiên, cười nhiều da mặt căng khiến tôi trẻ trung lại phần nào.

Quen nàng, tôi được nàng dạy dỗ cho một vài điều khá lý thú. Bạn đang nghĩ tôi lạm dụng ngôn từ khi dùng chữ dạy dỗ chăng ? Không đâu, bởi nàng vừa dạy mà vừa dụ dỗ tui nữa bạn ơi. Như nàng dạy tôi biết ăn mặc đúng một, hợp thời trang. Như nàng dạy tôi nhảy một vài điệu thông thường khi âm nhạc cứ lên óng ả. Đó là những điều xa xỉ, không mấy cần thiết, theo tôi, nhưng nàng cảm dỗ, nàng mê nheo, nàng viện ra thật nhiều lý do xác đáng nên cuối cùng tôi theo nàng. Vậy không phải nàng vừa dạy vừa dỗ tôi hay sao ?

Quen nàng, rất cuộc, tôi được rửa sạch bớt bụi bặm quê mùa. Quen nàng tôi đỡ lang thang hơn xưa.

Tôi yêu nàng. Yêu tha thiết. Yêu nhưng đâu dám thốt nên lời. Tình tôi thực kỳ cục. Hễ vừa mở miệng thì lưỡi cứ đá răng, răng cắn lưỡi thành thứ đàn ghẹo lời dù những câu ân tình thiết tha đó tôi đã nhẩm đi nhẩm lại trong đêm trước một cách rất rành rẽ. Có lẽ hiệu diệu đó nên nàng rất khuyến khích tôi. Dĩ nhiên nàng chỉ mới khuyến khích bằng mắt như nong đượm, bằng cử chỉ triu mến và bằng câu nói ý nhị thôi. Sau cùng thấy tôi khù khờ quá nhân một lần thu hết can đảm cầm tay nàng mà chữ nghĩa cứ phiêu hốt lẩn khuất chôn nào nên nàng chột vùng khỏi tay tôi. Và giữa lúc tôi đang ngổ ngàng, nàng xi tay lên trán tôi một cách âu yếm:

— Anh ngu lắm.

Chưa kịp nhận ra rõ rệt mình ngu điều gì, nàng đã tiếp một hơi:

— Tại sao anh ngập ngừng? Đáng lẽ anh phải nói với em như vậy. «Anh yêu em vô cùng triệt để. Xin em hãy dô hộ lấy lòng anh».

Tình ngộ, tôi lập lại lời nàng như chú học trò nhỏ thuộc bài:

— Anh yêu em vô cùng triệt để, Xin em hãy dô hộ lấy lòng anh.

— Ừ, như vậy có phải ngoan không nào.

Nàng cười và nhảy vào dô hộ lấy lòng tôi tức thì.

Ngôn ngữ nàng dùng đại loại như thế. Ngổ ngáo mà rất thiết thực. Quái quái mà vẫn dễ thương.

Tuy nhiên, đừng tưởng điều gì nàng cũng giỏi giang, cũng ghê gớm cả đâu, có một điều nàng rất dở. Nàng chưa biết hôn môi. Nàng rất ầu trĩ trong việc này. Và đó là điều khiến tôi sung sướng và hãnh diện đến mê người ngay như khi môi chúng tôi áp nhẹ lên nhau. Lần đó, trong một khung cảnh thiết tha quá đỗi tôi đã xin phép hôn nàng nhưng nàng rất thận trọng, răng và môi nàng cứ khép kín, bởi rồi...

Thì ra nàng chỉ bạo miệng và nghịch ngợm, thế thôi.

Tôi vừa kể những điều xấu về nàng. Bạn đừng nghĩ một cô bé hip-pi như nàng làm gì có điều tốt. Bạn lầm đấy. Lầm tai hại. Nàng có nhiều, rất nhiều điều tốt nữa là khác. Cái hip-py, ngổ ngáo, quay quắt chỉ là bề ngoài để nàng hợp thời trang không làm mờ hẳn ở nàng một tâm hồn trong sáng. Chẳng qua những điều tốt đẹp đó đã ngăn cản, không ít, niềm yêu tôi dành cho nàng nên tôi mới thừng thẳng tiết lộ để, ví dụ, nàng đọc màn chuyện này cho nàng tức chơi.

Nhất là thời gian gần nửa năm sau này đức tính tốt đó đã bỏ rơi tôi trong quên lãng. Thậm chí, đôi lúc, nàng xem tôi như không còn hiện diện trên cõi đời nàng nữa. Đó là nàng học giỏi và rất chăm chỉ. Chăm chỉ đến nỗi gầy đi. Vậy mà nàng vẫn phe lờ lờ khuyên cáo của tôi. Nàng quyết đậu trong kỳ thi này đó bạn. Nàng bảo đã có thời phung phí thì giờ rồi nên, bây giờ, phải đến bù. Phải đình chỉ. Tất cả.

Hoàng quá, rồi bèn năn nỉ:

(Xem tiếp trang 64)

TRONG MẮT XÔN XAO PHẠM THIÊN THU

Tôi tự trấn an mình «Bình tĩnh nghe nhỏ, sao tim mi đập rộn ràng rứa nhỏ — Có chi trong trong đôi mắt hần mà mi run quá vậy. Nhỏ ơi! mở mắt to, ngược mặt lên và tĩa lia như cái miệng thường ngày của mi đi nhỏ» nói với mình bao nhiêu lần rồi mà sao trước mắt nhìn đắm thắm của hần tôi cũng vẫn không hết những xao động rộn ràng — Hần đó, trong đám con trai, con gái xông xáo trước mắt — Như mọi người mà sao nghe hần hỏi tự dưng mình run.

A, hần nói cái chi rứa — hần hỏi cái gì vậy — tôi nghe rõ chỉ thấy mình mỉm cười. Và lắc đầu mà thôi.

Tôi biết hần từ những ngày đầu niên học nhưng không để ý gì lắm (Vi tính tôi vốn như vậy rồi). Nếu không muốn nói là tôi ghét hay bực mình, vì hần nữa — lần đầu bước chân vào đại học được mệnh danh là «Văn Khoa» nhiều văn thi sĩ, không viết cho báo nào hết, tôi e ngại ghê gớm cho cái vốn liếng chữ nghĩa văn chương của mình. Ban B, rất ư là dốt Sinh ngữ mà tôi dám liêu lĩnh ghi tên học ban anh Văn, vào lớp tôi ngáo như mán vẽ phở khi nghe bà con cùng lớp nói chuyện với nhau về «xuất xứ» của mình.

Tôi nghe những mẩu đời thoại trên mà phát rùng rợn cho mình. Bởi sợ hỏi «bạn học ở đâu, trường nào, ban nào» tôi sẽ vô cùng đau khổ nên tôi không dám bắt chuyện. Với đũa nào mặc dù tôi vẫn được

các thầy, các Soeur dưới trung học trên là «cô bé tí lia».

Tóm lại tôi là con người cô đơn nhất nơi trường tôi theo học. Buổi trưa nhà xa tôi ở lại một mình, và tập viết chữ Hán (có lẽ tôi muốn trở thành đồ gàn chằng?) Một lúc kiên bò bụng tôi phải ăn cái chi chứ—không có hàng quán nào cả—thôi thì uống nước cho đỡ buồn vậy. Xe nước đôi điện với phòng làm việc của B.C.H/S.V và đó là lần đầu tiên tôi thấy hán—áo chemise trắng—hán đang chỉ ra phía xe nước nói gì với những người bạn và cười—tôi bắt đầu sùng hán rồi đó, tại sao lại cười cơ chứ—Bộ tôi giống hề lắm sao, cha chả là tức—tôi chưa có đủ cái trầm tĩnh của dân học văn chương—tôi còn đầy chất toán và sôi nổi trong người—nên có một lũ bạn thân như hồi học đệ nhất chắc tôi và lũ bạn không ngại ngừng gì mà không «tuyên chiến» mi hán (dù thật sự chúng tôi đưa nào cũ ng đều có nuôi một con chó rất là dễ thương) nhưng ở đây, bây giờ mình là «lữ khách cô đơn» nên tôi nuốt thẳng một hơi những uất ức xuống bao tử theo với những thìa đậu đỏ bánh lọt.

Bài vở thật khó khăn đối với tôi nên đâu còn thời giờ nhớ đèn hán. Một đôi khi tình cờ gặp hán ở hành lang, hán nhìn tôi định mỉm cười (có thể tôi chú quan chằng) nhưng tôi giả vờ không thấy cái thân thiệu của hán, nhưng nếu hôm nào hán không «thầy» tôi dù bất ngờ bước chung nhau trong hành lang thì tôi lại âm ức ghê lắm, (kỳ lạ cho tôi chưa) nhưng đã bảo bài vở nhiều lắm tôi không còn sức mơ mộng.

Từ sau Tết tôi không còn gặp hán nữa dù tôi biết hán vẫn thường xuyên ngồi nơi bàn phát cours của trường, tình cờ hôm cuối tháng ba tôi lại gặp hán ở ty y tế sinh viên lúc đang chen nhau nộp thẻ căn cước để nhận lại thẻ Sinh viên. Hôm đó tôi muốn ngộp thở luôn vì sau cơn đau ba tuần tôi trở hạn khám sức khỏe gần nửa tháng—năn nỉ gần chết ông anh mới chịu chở đi và đứng một bên để «trần an tinh thần» tôi—lúc chen vào nhận thẻ S.V. tôi bị đẩy suýt chút nữa là ngã vào người hán—Hú vía, vì nếu ngã vào người hán không hiểu hán có đỡ nổi không. Vì hôm ấy tôi thấy hán có vẻ buồn—người khô cả ra. Và gầy lắm.

Có lẽ hán học thi kỹ lắm (a, hay anh chàng xì ke đây—tôi vẫn không bỏ được tính têu trong đầu óc). Tội nghiệp hán quá nếu hán

chăm học như thế. Chắc hán quên mất tôi rồi (ơ, mà hán có nhớ tôi bao giờ không mà bảo rằng quên mất) tôi về nhà với đôi mắt hán dõi theo. Khi ông anh vọt xe thật nhanh ra khỏi cổng, tôi bỗng nổi giận bầu ông ta một cái thật đau ông la oai oái và hỏi:

— Bộ mi khủng hả nhóc khi không mi nhéo ta, dục xuống đây cho mi về bộ bây giờ.

Tôi cười gù gù:

— Ờ, em điên rồi, anh cứ vạt em xuống cho em đi gãy chân luôn.

— A, sao kỳ vậy nhỏ, mi gặp coud de foudre nào rồi hở, coi bộ mạnh dữ nên mi còn choáng váng đầu óc chứ gì.

— Hồi nào ai nói với anh.

— Đừng có dấu sự phụ. Con cứ nói rồi thầy đây giải quyết dùm cho, thầy đã thầy hết rồi con ạ. Lúc con lần chen với các cô cậu S.V thầy đây đã nhìn qua cửa sổ và thấy con nhìn chàng rồi đó.

— Ê anh đừng có nói bậy nghe chưa. Tui méc chị Thủy anh «cua» con Tiên bạn tui, anh theo bà Trang làm ở sở Học chánh.

— Ê đừng có phá gia trang người ta à nghe, chết ả nhóc.

— Vậy anh đừng đi xe hủ lô vô «đời to» của tôi chứ.

— Đùa chút xíu mà nóng rồi sao nhỏ, rứa là em chưa đủ sức để yêu đầu nhỏ con, tình còn lắm gian truân nhóc ạ.

— Kệ tui, không có chọc à nha,

Hán làm tôi cãi nhau với ông anh và xôn xao vài hôm rồi không có chi lạ hết. Rứa mà buổi sáng gặp hán sau gần 2 tháng không thấy nhau tôi bỗng run chỉ lạ—Tôi đang hỏi mua quyển nội san mùa hạ thì hán từ ngoài bước vào, nhìn tôi thật nhanh khi nghe nói tôi cần mua tờ báo, hán bước qua phòng bên cạnh được ngăn bằng tấm Cạt-tông và nói to:

— Ai mua nội san hè đó, qua bên đây nè.

Tôi tức cười vì chỉ có mỗi mình tôi và hai người trong BCH đang ngồi đánh máy không lẽ hai người trong BCH mua hay sao. Tôi đi vòng cửa trước qua phòng bên. Hán đứng giữa đám bậu ghê, cours và bạn bè trai gái quanh hán. Khi tôi bước vào một tên học cùng ban đưa tờ nội san hỏi tôi một vài câu và hán là người lên tiếng đầu tiên tự đứng tôi không nghe rõ câu hỏi của hán, tôi lắc đầu, tôi bồi rồi nói cảm ơn và

chào tất cả để vào lớp học. Lúc nhìn qua hần tôi bắt gặp cái nhìn thật sâu, thật lâu và đắm thắm, tôi muốn chết ngộp. Cũng may bệnh yêu tim của tôi chưa trầm trọng lắm. Nếu không chắc tôi đã xù mắt rồi. Tôi trấn an tôi bằng cách vào P 302 ngồi yên một lúc và đọc qua những bài của tờ nội san tự dừng tôi nghe buồn thối khi đọc bài viết của TTBL. Có lẽ tôi đã rơi vào trường hợp mà TTBL đã nêu ra vì khi tôi nhận được cái nhìn đắm thắm tôi thấy một chút xôn xao của lòng thì tôi cũng chột nhìn tờ lịch để biết hôm nay là ngày cuối cùng của niên học. Năm tới biết có còn gặp được nhau, có thể hần đã ra trường và vào đời với những khó khăn của đời sống để rồi mắt hần không còn được những yêu thương đắm thắm và hần phải than thảm như nhà thơ trẻ họ Nguyễn.

« Tình cũng khó theo thời com áo khó »

Hoặc có thể sang năm tôi sẽ hát « Thu đi cho lá vàng rơi, lá rơi cho đám cưới về » hoặc giả may mắn hơn hai đứa vẫn còn chung trường (dĩ nhiên không thể chung lớp) — Vẫn còn gặp nhau, nhưng sau những ngày mệt mỏi, những đêm chong đèn, những ngày rong chơi hay buồn bã hần có còn được mắt nhìn đắm thắm và tôi còn có được nỗi xôn xao trong mắt hay khi gặp nhau chỉ có mắt dừng dừng và hôn lạnh những thương yêu — Ôi, mùa hè tàn ác trong đời làm học trò học đại của tôi.

PHẠM THIÊN THU

Các Công Chúa hãy biết tới cuốn sách một thơ mộng và ngọt ngào như biển mật ủa võ :

ANH CHI YÊU DẤU

Những chữ viết trên lá cây ngọn cỏ, trên những cánh mây và trên những mảnh sao trời nghìn năm vẫn lung linh sáng.

BÌA TUYỆT VỜI • ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

MỘT CHÚT NẮNG
SAU CƠN MƯA

NGỌC ANH

Sau những ngày mưa dài từ ngày này sang ngày khác, trời hôm nay mới có một chút nắng. Buổi chiều, khi mở cánh cửa sổ nhìn xuống khu vườn xanh ngát dưới kia, nhìn những khoảng nắng mỏng manh loang dài trên giàn lan sau nhà, nhìn những chiếc lá khô rụng đầy xuống sân nhỏ mà trong những ngày mưa không ai buồn quét — Tôi đã nhìn như từ lâu lắm rồi tôi không nhìn thấy và tôi đã đứng ở cửa sổ thật lâu đón nắng vào phòng bằng nỗi hân hoan như đón người bạn thân lâu ngày không gặp — Tôi xòe bàn tay ra hứng những giọt nước còn đọng lại trên máng xối từ những cơn mưa trước nhỏ xuống bàn tay mình nhỏ giọt, từng giọt nhỏ long lanh dễ thương và tôi nghĩ như là những giọt nước mắt. Tôi chờ đợi mỗi giọt nước rơi xuống bàn tay mình như tôi đã chờ đợi dấu tôi không có hẹn. Tôi chờ đợi mơ hồ một tiếng reo, một bước chân nào đó. Tôi đã chờ đợi dấu tôi không có hẹn. Tôi chờ đợi như thể rằng tôi đã hẹn từ một ngày nào xa xôi lắm.

Buổi chiều khi tôi đang ngủ thì Thủy tới. Thủy đánh thức tôi dậy và hai đứa ngồi nói chuyện thật lâu, chuyện trên trời dưới đất, chuyện mưa nắng, chuyện lớp học, bạn bè. Thủy nói nhiều khi chán cuộc sống này quá NT ạ — Cuộc sống với những tiếng động quen thuộc làm cho mình chán ngấy — Đôi khi ta muốn thay đổi, muốn đi xa, làm

một cuộc cách mạng— Ở Thị-xã nhỏ bé này đi ra đường là thấy là gặp hết những khuôn mặt quen thuộc—Những bạn bè ngày cũ ở trung học—Vân bây giờ đã có một đời riêng, đời sống ngày hai buổi xách ô đi xách ô về rồi Nghi Xuân ở tận trời Âu xa vời vợi lâu lâu mới có một cánh thư mang con dấu Belgique về đây hỏi chuyện ngày xưa; chuyện ly nước đá đậu-xanh-bánh-lọt ở cổng trường ngày nào còn riu rít bước chân chim của bốn đứa : Cẩm-Vân, Thùy, Nghi-Xuân và tôi. Thùy nói ta thầy hình như dạo này mi thay đổi, có cái gì là lạ ở mi đó NT à, nói cho ta nghe, ta giúp ý kiến cho, ta thầy dạo này mi hay buồn. Tôi ân nhẹ những ngón tay trên phím đàn, nhìn bàn tay mình những ngón nhỏ, tội nghiệp. Có gì đâu— Thật không có gì hết hả ? Thề cái anh chàng bôn mắt hay về cùng đường với mi đó là gì vậy ? Ta không hiểu sao mi có duyên với những người bôn mắt— TD cũng bôn mắt và anh chàng này cũng vậy. Tôi cười buồn— Có gì đâu, bạn ta đó. Mi hay đâu ta làm Thùy, nói vậy rồi ra đứng ở cửa sổ—Sau cơn mưa trời đẹp ghê, NT ơi.

Tôi nhìn những đóa Tường Vi được Thùy hái vội ở bên bờ rào nhà bên cạnh khi hai đứa xuống vườn lúc nãy cắm trong lọ thủy tinh đặt gần cửa sổ, chợt nhớ một bài hát nào tôi nghe được trong buổi đi nghe Khánh Ly hát ở Lục huyện Cẩm với Thùy và một vài người bạn.

*« Một đêm bước chân về gác trọ,
Chợt hái đóa hoa Tường Vi
Bàn tay ngắt hoa từ phố nọ
Giờ đây đã quên vườn xưa. »*

« Giờ đây đã quên vườn xưa ». Có lần Thùy hỏi tôi, đã quên chưa ? Tôi lắc đầu—Không bao giờ ta quên được đâu cũng như không bao giờ tôi quên được Huế, Jeanne D'arc và những ngày tháng sống ở đó, xa con đường Lê Lợi ngập nắng mỗi chiều Ly Na chờ bằng PC đi dạo dưới hai hàng cây xanh giao cành vào nhau như nỗi thương yêu quần quýt không rời.

Thôi, không còn những buổi tôi tròn Soeur Madeleine xuống công sau mua chè hay mỗi lần khóc ướt gối vì tủi thân, nhớ nhà, nhớ Dalat, nhớ các em, bạn bè và Soeur Chantalla .— Rồi mãi mãi ta cũng chỉ là người đi tìm kiếm thôi Thùy ạ, ta có gì đâu, hai bàn tay rỗng.

Cả đèn bạn bè cũng đều bỏ ta mà đi. TD cũng vậy—cái người mà tình cảm mới chỉ mơ hồ đó cũng đã nằm thật sâu trong ký ức của ta—Ta đã xa Dalat sống ở Huế một thời gian và bây giờ về đây thực hiện mộng ước tương lai của mình ở thành phố nuôi dưỡng ấu thơ của ta thì mãi mãi cũng chỉ có một mình mi là bạn thân bạn thiết với ta thôi, Thùy ạ—Ta có bao giờ đâu mi điều gì đâu.

Tôi nói như thề với Thùy khi ra đứng ở cửa sổ với nó và cùng nhìn xuống đường—Từ cửa sổ này, tôi có thể nhìn thấy một phần Hồ-Xuân Hương và đôi Cù. Nắng buổi chiều chỉ còn những vệt dài màu vàng yếu ớt trên mặt hồ, không phải cái nắng đỏ rực rỡ như tôi nhìn thấy ở sông Hương mỗi chiều tan học về trên cầu Trường Tiền với Xuân Lan. Nhưng nắng buổi chiều ở đây cũng đẹp lắm.

Đưa Thùy ra công, tôi trở vào nhà những bước chân buồn bã lên bậc thang vào phòng ngồi chờ người trước bàn học, không dưng nước mắt chảy dài xuống má, tôi nếm những giọt nước mắt cho vị mặn tan ra trong đầu lưỡi, rồi lại chờ đợi những giọt nước mắt của mình nhỏ xuống trang giấy vở trắng mờ ra trước mặt như buổi chiều tôi đã chờ đợi giọt nước mưa rơi xuống bàn tay mình khi đứng ở cửa sổ với Thùy. Tôi nhớ có lần N bảo đôi mắt NT to mỗi lần nhìn ai thì mở lớn. Tôi đã nói với anh như thề mà cũng vẫn thua anh vì tôi chỉ có hai mắt và mắt tôi to để tôi có thể ngồi ở nhà mà vẫn nhìn thấy rõ anh và những công việc anh làm trong ngày như có một điều mà chẳng bao giờ tôi nói với anh đó là mắt tôi chứa thật nhiều nước mắt để tôi khóc hoài mỗi lần giận anh hay mỗi lần nghĩ đến đời sống của tôi, đời sống của một con ốc sên suốt đời thu mình trong vỏ kín. Khi tôi ngồi lại đây và tôi khóc thì tôi biết chiều nay tôi đã chờ đợi điều gì.

... Khi nước mắt còn ràn rụa trên má thì tôi nghe một hồi chuông reo dài ngoài công, tôi xuống nhà và tôi đi ra mở công với nụ cười và những giọt nước mắt chưa khô trên má, nếu anh có hỏi tôi thì tôi sẽ trả lời đó là những giọt mưa, những giọt mưa của ngày trước còn đọng lại trên thành cửa sổ và tôi biết ngày mai trời thật đẹp, mây thật xanh, nắng thật trong và những giọt nước đã khô.

Trên thành cửa sổ hay đôi mắt tôi cũng thề.

NGỌC ANH

sầu huyết phượng

TÔN NỮ THU DUNG TÔN NỮ THU DUNG

Tháng năm sao mãi không về
 Ta gọi tên thắm huyết phượng ơi
 Sầu đã giăng đầy trong tim nhỏ
 Ta khóc sao hoa cứ mỉm cười
 Tháng năm những phiên tình thơ dại
 Gởi tặng người đau một vết thương
 Trăng cửa riêng ta tình một cõi
 Dễ lòng quên lãng sóng tiêu trong
 Tháng năm ta bỗng bơ vơ quá
 Một vắng trăng cũ đã chia hai
 Tháp nền soi lòng ta héo úa
 Trúc đào xưa cũng phôi pha
 Tháng năm những bước chân ngăn ngại
 Đã về động võ giặc thiên thu
 Tháng năm những nụ cười thân ái
 Buốt lòng ta quá hờ Tương Như
 Nằm im như lá cây vừa chết
 Gió tiền chân ta đến cuối đường
 Chim chóc gọi vang lời cách biệt
 Chắp cánh bay về đâu yên ương ?
 Đôi khi ra đứng bên giòng suối
 Có thà lời tình xưa nữa không
 Những tiếng chim về trong đêm tối
 Một mùa thôi cũng đã trăm năm

Tuổi Ngọc, những số trước đây,
 đã lần lượt giới thiệu những cây
 bút thường viết cho Tuổi Ngọc.
 Công việc giới thiệu gặp trở ngại
 vì khó liên lạc được với các tác giả
 trẻ ở khắp các tỉnh. Bằng những
 mẫu nhân tin thiếu sót, TN mới chỉ giới thiệu được một số khuôn
 mặt liên lạc thường, quen biết hoặc không với tòa soạn.

giới thiệu
 những
 cây bút

những cây bút

Lần này, TN muốn mời tất cả bạn ngọc tham dự, bằng
 phiếu yêu cầu và tinh thần thân ái tự đóng góp, TN sẽ giới
 thiệu tất cả những cây bút đã từng viết cho TN, có 3 lần đăng
 bài trên TN.

PHIẾU GIỚI THIỆU XIN GHI ĐẦY ĐỦ :
 TÊN, BÚT HIỆU, ĐỊA CHỈ BÀI ĐÃ
 ĐĂNG TRÊN TUỔI NGỌC CÁC SỐ...

Ngoài bì đề thêm : Giới thiệu cây bút Tuổi Ngọc.

Tòa soạn sẽ gửi câu phỏng vấn tới tận địa chỉ những cây
 bút TN và sẽ đăng bài kèm một tấm hình theo thứ tự ở các số báo
 sớm nhất.

PHAN UYÊN HOÀI

khí biết thương màu lá

Có lạ lắm không những hạt nước mắt khóc cho ngày sinh nhật. Tôi đã tự hỏi như thế suốt buổi chiều khi đi chọn màu áo với Quyên. Những hạt nước mắt như muốn ứa ra, soi mói tâm hồn tôi như tấm gương nhỏ trong ví tay mà một ngày nào đó tôi đã biết sử dụng như một kỷ niệm của riêng mình. Quyên nghiêng người nhìn tôi. Trông Hà hôm nay lạ quá, người lớn ghê đi. A, nhỏ dám khen ta lớn. Tiếng cười Quyên vỡ ra, ròn tan như những giọt nắng long lanh trải dài trên từng vuông cỏ. Một buổi chiều cho ngày sinh nhật. Những ý nghĩ đã sửa soạn cho tôi khoảng thời gian để mơ mộng. Có xôn xao lắm không về những lời khen, những ánh mắt trông theo của đám bạn trai anh Huy vào buổi sáng. Thật ra tôi cũng thấy mình hơi ngượng. Anh Huy thì cứ oang oang « người ta » có chủ đầu vào đấy cả rồi, đứng khen nằng nứa mà thừa. Gớm, lâu lâu mới nghe anh Huy nói một câu nghe được. Tôi cười thắm và, như nghe được những bước chân của mình dẫm trên xác lá của đoạn đường vừa mới đi qua. Tôi vẫn là tôi, là nhỏ Hà với những mơ ước vừa chao mình trên con đường quen thuộc hàng ngày dẫn đến trường, bạn bè và những thân yêu dịu ngọt.

Đám con trai đã kéo nhau ra khỏi nhà, đem theo những ớn ào và trả lại sự yên tĩnh cho buổi sáng còn sót lại một màu nắng rực rỡ ngoài sân. Tiếng anh Huy : Nhỏ ơi, sinh nhật vui rồi có gì cho ta ăn mừng

không. Tôi cười và yên lặng nhìn xuống con đường phía dưới. Một màu xanh mờ trong tầm mắt. Tôi bắt gặp mình với nỗi buồn xôn xao, xa lạ Vừa thôi chứ Hà. Tôi nhủ thầm như thế, và tôi biết được rằng mình đang mơ mộng. Một ngày, tôi nhớ, khi ngã đầu trên vai Nghiễm anh đã bảo cánh cửa sổ nhà Hà trông quyên rũ quá. Và Nghiễm nói, mỗi tối anh sẽ đứng ở dưới này đèn khuya để được nhìn Hà ngồi học bài. Anh li rỏi há Nghiễm. Không, nhưng anh thích được như thế. Tôi xiết mạnh tay Nghiễm. Đứng nha anh, không sợ sương xuống làm lạnh hôn anh sao. Không. Thế anh không muốn cho em được yên ổn sống ở đây sao, anh có biết lúc đó người ta sẽ nhìn em và anh thế nào không. Nghiễm nghiêng người sang tôi một chút, cùng với ánh mắt buồn và tôi. Và, tôi cũng đồng ý với anh nhiều lúc những mơ mộng, những nỗi buồn đã đến với tôi khi bất chợt, tôi nhìn xuống và không thấy anh ở một chỗ đứng nào đó quen thuộc.

Hôm trước đã nhận được thư của Nghiễm. Tôi hình dung ra anh và nghe được từng lớp sóng biển vỗ lên bờ cát trắng xóa, mênh mông. Có một nỗi buồn như chia ra cho chúng tôi cùng cắn vào. Xót xa lắm anh. Bờ môi em tê đi vì những giọt nước mắt. Tôi gục mặt trên những trang giấy màu xanh đã nhòa vì nước mắt. Bất chợt tôi nhìn xuống phía xa, một chỗ nào cho anh với nỗi đợi chờ. Và em, được kéo dài giây phút đó thành những niềm hạnh phúc nhỏ nhoi, ngọt lịm.

Nghiễm thường nói với tôi :

— Nước mắt Hà nhiều như biển vậy.

Tôi cười :

— Con gái thì phải giống mẹ chứ anh.

Rồi tôi bỗng thấy mình chơi vui, hột hăng. Nghiễm nhìn tôi lạ hơn. Trong một thoáng tôi phải vờ quay đi để che dấu những xúc động. Tôi không biết rồi mẹ tôi sẽ nghĩ gì, lo lắng hay an tâm khi thấy rằng giữa đời sống chúng tôi đã chia sẻ với nhau quá nhiều. Những buổi tôi chụm đầu vào bên nhau với những điều mơ ước. Thật ra tôi làm sao có thể hiểu được những hạt nước mắt của tình yêu sẽ làm tôi ngây dại, nỗi dài thêm những khoảng trông theo năm tháng đã là nỗi đợi chờ mà đôi khi, là những lo ngại. Một vài lần trong những câu

chuyện tôi đã đùa với mẹ : Không biết rồi khi con theo chồng mẹ có buồn không nhỉ. Liền khi ấy tôi đã phải nghiêng người để tránh cái ký dậu của mẹ. Cô này bộ muốn lây chồng rồi đây. Tôi áp mặt vào lòng tay gục xuống trên vai mẹ. Tiếng nói tôi nhỏ đi vì nghẹn. Thôi, con ở nhà với mẹ nha. Như thế, rồi hai mẹ con nhìn nhau thật lâu. Tôi đã hiểu những giọt nước mắt của mẹ tôi ứa ra và trải dài theo năm tháng của đời tôi. Có một chút gì như xót xa, nuôi tiếc. Nước mắt mẹ tôi đã hâm nóng tình yêu và tạo ra tôi với phần tâm hồn yêu đuối, mong manh. Tự nhiên tôi muốn khóc. Nghiêm áp hai bàn tay lên má tôi lạnh ngắt. Thôi nha nhỏ, đừng khóc làm anh sợ. Tôi cần môi làm mặt giận. Nước mắt em rồi cũng không sẵn đâu anh. Cứ như thế và những buổi tôi đã qua đi tự bao giờ. Một lần Nghiêm nói :

- Anh biết, tình yêu sẽ làm cho Hà buồn.
- Sao anh ?
- Tự nhiên anh cảm thấy như vậy.

Tôi im lặng siết mạnh tay Nghiêm. Bóng tối và sương đêm như cũng làm cho bóng lá trở nên buồn hơn. Từng cánh lá khép cánh rũ xuống trong khu vườn thình lạng. Tôi hiểu là chúng tôi sẽ phải đương đầu với những thực tế. Tiếng Nghiêm chùng xuống :

- Anh đi, Hà buồn không ?

Tôi muốn ứa nước mắt khi nhìn Nghiêm. Không phải bây giờ tôi mới biết rồi anh sẽ đi. Tôi muốn nghĩ đến một nơi mà anh đã tự ý chọn lựa cho đời sống của mình. Đôi khi phải nhìn Nghiêm với những khó khăn quanh đời sống tôi đã chùng lòng. Nhưng Nghiêm thì vẫn im lặng, nổi im lặng nhiều khi làm tôi sợ hãi, tôi mong manh hiểu được một ngày nào đó anh sẽ nói với những gì mà từ trước chúng tôi đều như muốn được quên đi, để được sống trọn vẹn trong tình yêu và những ước mơ bình thường, thơ mộng.

Và nước mắt như đã hâm nóng hai bàn tay tôi trong một chiều Nghiêm cho tôi biết quyết định của anh. Người tôi như chao đi. Tôi hình dung ra một thành phố xa xôi, có biển và những bãi cát trắng xóa chạy dài, chập chùng buồn mà đôi lần trong những mùa hè tôi đã đến. Anh buồn vậy sao Nghiêm. Nói gì với em đi Nghiêm. Tôi nghe

tiếng tôi vang vọng, lan dần ra xa và mất đầu theo những ngọn sóng vào lòng biển rộng.

Một lần viết cho tôi Nghiêm nói không biết rồi anh có thể giữ mãi được tình yêu của tôi trong đời sống. Và nghiêm thú nhận những lúc gần tôi anh đã không thể nào được những ý nghĩ như lúc rời xa nhau này. Tôi như muốn được ngủ một giấc dài. Những buổi sáng sau đó với tôi là những nỗi buồn choán ngập trên con đường quen thuộc. Bạn bè nhìn tôi lạ hơn. Nhỏ đạo này trông tư ai vậy. Từng ánh mắt như làm tôi ngất đi, một môi với những ồn ào của đám bạn hững hờ chung quanh. Vẫn chẳng ai hiểu được tôi.

Những buổi sáng giam mình trong thư viện, sách vở và chữ nghĩa đều muốn bỏ xa tôi ngoài cõi mộng. Tôi ngồi hàng giờ, nỗi nhớ đem tôi đi xa trên cang khắp những kỷ niệm. Một thoáng mây bay qua vương trong tầm mắt làm tôi buồn. Một cánh lá chao nghiêng trước mặt làm tôi buồn. Nghiêm ơi. Nghiêm ơi. Từng trang vở đã chứa đầy những tiếng gọi mà chỉ mình tôi nghe được. Có mơ mộng lắm không anh. Tôi nhớ ngày mới quen nhsu Nghiêm bảo tôi có cái gì khác người, lẳng mạn. Tôi chịu không hiểu anh muốn nói gì. Giữa đám đông tôi chỉ là một người bình thường. Có chăng là những nỗi buồn đã như chiếm hết một phần lớn tâm hồn tôi yêu đuối.

Vậy đó rồi chúng tôi yêu nhau. Nhiều lúc tôi hỏi anh bây giờ còn thấy tôi lạ lắm không. Nghiêm không nói mà chỉ nhìn tôi. Đôi mắt Nghiêm đã ám ảnh tôi suốt những tháng ngày sống trong tình yêu và mộng tưởng. Tôi nói với Nghiêm, tôi chỉ mơ ước được dừng lại trên những thảm cỏ xanh để Pong đẩy những kỷ niệm. Và, những bước chân tôi đã cuồng quýt qua bao mùa yêu anh. Dễ thương lắm chứ một mùa hè năm nào đó trong đời sống. Tâm hồn chúng tôi đã chao đi cùng một lúc. Tình yêu tự nó là những nỗi buồn. Nghiêm không nói nhưng tôi hiểu, hơn bao giờ hết khi những bước chân đã không là những xôn xao trong những lúc tôi thấy nhớ anh trên từng ô vuông kỷ niệm.

Nhỏ ơi, có thư cha. Tôi gặt đầu và cười. Thương anh Huy ghé nơi. Thôi đi cô, cho tôi được yên ổn. Tôi nghiêng người vừa vặn để

tránh cái gáy sách của anh. Có cô nào vừa gọi cho anh đó. Anh Huy nheo mắt nhìn tôi cười. Đừng gạt anh mi nữa Hà, trái tim ta đang thời gian nghỉ ngơi mà. Thê không còn những buổi sáng dạo dò sao anh Huy. Tôi nghĩ đến chiếc điện thoại xinh xinh mà mỗi lần chúng tôi chuyện trò với nhau vào những giờ giấc khác thường. Dễ thương ghê đi khi chỉ là những tiếng nói mà không thấy mặt hả anh. Tôi lặng người với những xúc động. Đã gần hết một buổi sáng. Tôi trở ra bưu điện khi ở đây đã vắng, từng bó thư đang được sắp xếp chờ chuyển đi trông như những niềm hạnh phúc nhỏ. Người phát thư già gọi tôi : Cô Hà, hôm nay có điện tín. Tôi cười :

— Có thư nữa không bác Năm ?

— Chắc không, cô mới nhận rồi mà.

Tôi cầm lấy tấm điện tín màu xanh. Tôi biết trước là của Nghiễm Anh vẫn thường gửi đến tôi những bất ngờ nho nhỏ làm tôi cảm động. Vui ước ngày Sinh Nhật của Hà. Tôi đọc nhỏ giọng chữ ngắn và áp lên ngực. Nghiễm ạ, anh làm em muốn khóc. Tôi tưởng Nghiễm đang đứng bên tôi và ve vuốt những sợi tóc rối ngang ngực. Hạnh phúc của chúng mình nhỏ nhoi quá phải không anh. Tôi thấy Nghiễm nhìn tôi cười, đôi mắt anh lớn dần trong tầm mắt của tôi đã nhòa đi vì nước mắt. Nếu anh biết bây giờ em đang thả trí nhớ về một nơi nào để có anh là những xôn xao, những cuồng quýt của kỷ niệm trên những nỗi buồn đã làm em ứa nước mắt.

Một buổi chiều cho ngày sinh nhật. Tôi đã tự nhủ như thê và sửa soạn trước khi Quyên đến đón tôi. Chiều xuống thấp sau cơn mưa những đám mây kéo về ngang qua thành phố che lấp những vạt nắng mỏng manh, buồn bã. Thành phố mùa mưa, ngại ngùng cả những bước chân dù là một đoạn đường ngắn. Quyên nói với tôi như có pha lẫn một chút gì ngậm ngùi trong đó. Ừ, ta cũng chẳng thích được ngồi ở cửa sổ nhìn ra mưa thôi nhỏ ạ. Hai đứa nhìn nhau cười. Và trong cơn mưa nhỏ của buổi chiều trong thành phố, tôi đã lựa cho mình một màu áo theo ý thích của Nghiễm. Không biết khi đọc được ý nghĩ này Nghiễm sẽ nghĩ gì về tôi. Nhưng tôi biết anh sẽ cười. Nghiễm vốn làm biếng nói hơn bao giờ hết

Quyên về, và chúc cô bé một đêm sinh nhật ngủ mơ nghe. Tiếng cười Quyên vỡ ra sau câu nói và cái vuốt tay lên má tôi lạnh ngắt. Về một mình không sợ ma sao Quyên. Quyên lắc đầu, ta không quen đón đưa đâu nhỏ. Thê còn anh chàng nào mỗi sáng vẫn giành sẵn chỗ cho Quyên ấy nhỉ. Chưa có gì đâu nhỏ, tâm hồn ta còn nhẹ nhàng và yên ổn lắm mà. Tôi nhìn Quyên khuất dần sau đám lá. Đêm vào khuya thật lạnh, ánh đèn soi qua đám lá long lanh nước trông như những hạt thủy tinh vỡ. Tôi xúc động đến nghẹn ngào. Một ngày đã khép lại trong nỗi buồn của ngày sinh nhật. Tôi vẫn chỉ là tôi với chừng ấy nỗi buồn như lớn dần ra trong ánh mắt. Tôi nghĩ đến từng nụ cười, từng ánh mắt của đám bạn bè thân thiết còn vương lại sau những ngọn nến vừa được thổi tắt. Có chút gì như sương khói làm cay mắt và ứa lệ. Bóng tôi khiến tôi hình dung ra Nghiễm rõ ràng. Và nghe được những bước chân rộn ràng dẫm trên xác lá của đoạn đường vừa mới đi qua.

PHAN UYÊN HOÀI

HẠ
THƯƠNG

□

H.B.

NGỌC

Gọi tên em suốt một mùa
Đề hay mình vẫn tình thua một đời
Máu hồng từng giọt đã rơi
Phượng hồng từng cánh, mai rồi sẽ phai
Còn chăng là tiếng thở dài
Và mưa trong những tháng ngày hạ sang
Môi thơm ngày ấy chưa tan
Mà thiên thu đã mất nắng. Hạ ơi

H. B. NGỌC

nỗi đau dịu dàng

LIS

Trong nỗi buồn thật dịu dàng, em mừng tưởng con đau đi về phủ kín nửa hồn. Đôi mắt của người đã lồi em đi thật xa những ngày ngày thơ, dễ thương với viên kẹo đỏ thơm dịu. Con búp bê hết còn quyền rũ. Em muốn quăng nó vào một xô xính. Người đừng gọi em là bé con nữa. Em lớn rồi thầy chưa. Đâu thêm chơi với búp bê nữa. Học trò ban A hời đên nỗi dăm dâu sách Vạn Vật dấy cộm đề ngồi mơ mộng. Làm sao em diễn tả nỗi nhớ tận cùng trong xương tủy. Nó làm em có thể chết ngất trong buổi chiều khi cơn mưa đi về. Đời dài lê thê như một bản thánh ca mà tình không nuôi được hạnh phúc cho mình đến phút cuối của bản thánh ca đó hở người ?

Giọt nước mắt chiều nay tự dưng ràn rụa trên đôi má. Em bỗng muốn thành những cọng cỏ dại chết tội nghiệp dưới gót chân khờ khạo của hai kẻ mới yêu nhau. Như thế không bắt hạnh cho em người nhĩ ? Người ở đâu đó đang nở nụ cười kiêu hãnh thật vô tình. Bạn bè vẫn thường bảo, con bé kiêu không thuốc chữa, cho hấn đưng phải anh chàng thứ dữ mới vừa. Chao ôi ! nào em có muốn vậy. Tự nhiên nó len vào trong người, em đuổi nó nhất định ở li không chịu ra.

Em vẫn hay mơ vẫn vợ khi gặp người. Sao không là một danh xưng nào nhẹ nhàng, thoải mái hơn mà là chú. Chắc muốn đời người vẫn cho em là đứa con nít. Với sách vở em vẫn ngoan, với bánh kẹo em vẫn thích phải không ? Em ghét em quá người ạ ! Con bé hư ghê, hết còn dễ thương như cảnh hoa Lis của mẹ ngày xưa rồi. Thời gian ngấm

ngủ trên vòng quay của kim đồng hồ dài dằng với tiếng tíc tắc dễ ghét. Em chả làm được việc gì hăng hái ngay cả đên việc dở cuốn sách học bài. Cho em quên hết những công thức diện học.

Chiếc đàn dương cầm nằm buồn hiu trong góc nhà. Mozart, Betthoven, Schubert v.v... em không còn nhớ một tí gì. Trí óc em cùn đên độ thảm thương chỉ nhớ tên người. Mẹ tưởng con bé học thi nên người bơ phờ cứ bắt uống thuốc đắng ngòm. Mẹ của con ! bé Hoài không còn nhỏ nhít như mẹ tưởng đâu. Nó đã biết buồn khi nhìn thầy con mưa tiễn chiếc lá. Và có một điều ghê gớm hơn là nó đã biết viết tên một người xa lạ vào trong ngăn tim yêu dấu.

— Chú Thê, cháu buồn...

— Bé con giả vờ vừa thôi. Chú đánh đờn.

Em xịu mặt :

— Chú không tin ?

— Ừ, một điều lạ vô cùng con nít không biết buồn.

— Chỉ có người lớn biết buồn thôi hả chú ?

— Ừ !

— Thê thì cháu có quyền, cháu lớn rồi.

Thê trợn mắt :

— Bé con mà lớn. Bé như hạt đậu xanh.

— Ai bảo chú cháu còn bé.

— Giấy khai sanh.

Em bậm môi, lúc lắc đầu :

— Chú làm như chú lớn lắm vậy.

— Ừ không lớn. Hơn cô bé 14 tuổi được không ? Rán học năm nay thi đỗ.

— Không học gì hết. Chán. Vứt hết sách đi rồi.

— Bé con bướng vừa thôi.

— Đừng kêu cháu bướng bé con. Cháu lớn rồi. Cháu biết buồn.

Chú mới là con nít, chú chả hiểu gì hết. Cháu ghét chú Thê. Chú Thê vứt điều thuốc xuống vũng nước sau nhà. Xoa đầu con bé giọng dõ dành.

— Ờ bé con bệnh rồi. Nói tầm phào. Ngoan đi mai chú Thê mua kẹo cho cô bé nhé.

Chao ôi ! em muốn khóc. Làm sao nói cho người hiểu hình dáng

người đã thu nhỏ vào trong mắt em. Trong nỗi khổn khó này em không biết phải làm gì hơn là khóc cho mình. Giọt nước mắt suốt đời thân quen với em. Em yêu đuôi đèn nổi nghe một bản nhạc buồn cũng có thể khóc lên được. Những buổi tối một mình lúi thủi trong phòng mới buồn chán làm sao. Nhớ đèn người biết cả thể nào là vị cay rượu. Thêm người mùi thuốc thơm nồng của người. Dù mấy lần em lên mẹ hút ngập gương. Khó làm em ho đến sặc sụa. Nhưng em vẫn không sao bỏ được cũng chỉ vì người đó thôi. Mẹ thường bảo. Con gái lãng mạn khổ lắm con ạ. Lúc đó em kiêu hãnh tuyên bố : Mẹ đừng lo. Mày tên đi theo, con xem tụi hần như em. Thế mà sao bây giờ sao mắt em cay.

— Ô, bé con khóc đây à ? Cho chú Thế xin. Chú Thế làm cho bé con giận hả ? Con nít mà dám giận người lớn. Ghê thật.

Chứ bé con không làm sao vất đi khỏi môi người. Em chán tất cả. Muốn lang thang ngoài phố cho đôi chân mỏi rừ. Cho tóc rối vì gió lộng. Cho đôi môi lạnh cóng cắn chặt lại không bật lên tiếng khóc.

— Chú.

— Gì bé con ?

— Cháu về.

— Chú đưa về nhé ? Gặp mưa lại bệnh.

— ...

Bao giờ chú cũng quay vào nhà trước. Cánh cửa nâu đỏ sập lại cho lòng em mở rộng nỗi đau. Tới lúc nào em mới quên được người trong tâm tưởng để con bé lọ lem ngày cũ trở cuộn mình trong vỏ ốc ngày ngộ.

Ồi! bạn bè, sách vở bị bỏ quên lảng trong một góc lớp học, một góc sân chơi xin tha tội cho con bé vì tháng ngày qua lao đao khổ sở chính con bé cũng bỏ quên mình lại thiên đường đầu tiên do chính tay con bé dẫn dắt. Bây giờ thiên đường đã đóng cửa vất tâm hồn con bé lại giữa khoảng trống mênh mông với nước mắt nhớ thương người muôn thuở. Ồi, tiếng đàn chiếu nay cho em trở về ngồi lại chỗ vắng tanh ngày đó dạo lại bản Da khúc để nghe hồn như mắt mắt một chút gì thật ngọt ngào. Bao giờ cho em tìm lại ngày bình yên xưa hờ người yêu quý ?

LIS

I phạm

chu

sa

□

vườn

ảo

diệu

(tặng viên ô mai của anh)

*Khi hơi thở sắp tan thành bóng tối
Và cuộc đời đồng nghĩa với Đau Thương
Tôi lơ ngơ giữa sông nước vô thường
Sắp cuộn hút tôi vào vịnh cứu*

*Em chợt đèn như làn mây kỳ diệu
Tỏa xuống đời tôi hương mật Yêu Thương
Tôi ngất ngây trong biển mắt huy hoàng
Và chết ngập cùng tiếng cười ngọc vỡ*

*Xin cảm ơn giấc mơ liên thực tế
Xin cảm ơn em, loài chim trắng rừng xanh
Cảm ơn đời, những khúc hát thanh xuân
Tên khách lạ đã vào vườn Áo Diệu*

*Tôi chỉ còn khúc tình sầu thơ dại
Giữ làm quà Em suốt tóc mây trôi
Giữ lại đời một chút nắng trên môi.
Chút hạnh phúc ẩn giữa đời hiu hắt*

2

*Hôn đã mở những cung đàn diu dặt
Hãy nắm tay đi hết những mùa xanh
Ngợi ca Em, hơi thở của bình minh
Bước tới, cùng anh vào Vườn Áo Diệu*

PHẠM CHU SA

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN NỮ

xỏ ngọt

Suốt buổi hòa nhạc, cặp tình nhân trẻ ồn ào nói chuyện không dứt. Thành linh ở hàng ghế phía sau, một ông la lên : «Thiệt là bực mình» chàng thanh niên giận dữ quay lại :

— Nay, ông ám chỉ tôi phải không ?

Ông này ngọt ngào đáp lại:

— Ấy chết, không dám. Tôi nói là nói mây gà nhạc sĩ kia. Cứ đàn âm âm làm tôi không nghe rõ lời nào của ông!

NỮ PHÊ DUNG NGÃ (ĐN)

yên ổn

Một người pháp ở Saint Lexis không bao giờ nghĩ rằng có thể gặp tai nạn khi nằm yên trên

giường. Đền một ngày kia, một chiếc lò xo sắt dưới giường bỗng bật tung lên đâm vào người ông. Ông phải vào nhà thương.

MUGUET M.Y.

biết cho vui

— Bà Arthur R. Sweney ở Blackstone thuộc tiểu bang Massachusetts, Hoa Kỳ. có 4 đứa con : Doris sinh ngày 17 tháng 2 năm 1957. Jeanne ngày 17 tháng 2 năm 1958, Lucille ngày 17 tháng 2 năm 1959 và Léo ngày 17 tháng 2 năm 1960.

— Wouter Van Twiller, việc tòa quyền thứ hai ở Hòa Lan (1633-1638) cao 1,660, vòng bụng 1,092 (hơn chiều cao). Mỗi ngày ông mất 16 giờ để ăn và ngủ.

— Patrick Mc. Alpine, người Tô

Cách Lan sống vào thế kỷ thứ 16 có bàn tay mềm đềm nổi có thể cuộn bàn tay xuống cổ tay để làm thành một cái ly đựng nước.

MUGUET M.Y. (Cần Thơ)

bạn có biết

Một loài nhện rất nhỏ thường ăn thịt lẫn nhau đã được tìm ra trên ngọn núi Everest ở cao độ 7.000 thước.

Ngày xưa, người ta ăn hột kim cương để chữa vài chứng bệnh. Năm 1534 Đức giáo Hoàng Clément VII đã ăn hột ngọc bích, kim cương tán nhỏ đáng giá cả thảy 40 triệu quan (eo ơi, thầy mà sợ hờ các bạn ?).

KIẾN NÂU

tu tưởng đẹp

Người quân tử không lo thân già chỉ sợ chí nhục

TRUNG LUẬN

Trong hầu hết các trường hợp, bước đầu và bước cuối là những bước khó thành công nhất

DALE CARNÉGIE

Ý tưởng không phải để tưởng mà là để sống.

A. MALRAUX

**kiến vàng
ơ!**

Bắt chước chị Ngọc, từ nay ngoài những kỳ **VẤN ĐÁP** các câu chọn lựa, KV sẽ hiệp lực cùng KN trả lời tất cả những câu hỏi của bạn vàng gửi về, để tránh tình trạng òi đong thư từ hàng núi mỗi tháng.

PT WONG (Saigon) : Kiên sống thành từng tổ hợp, bởi thế chỉ có kiến chúa và kiến anh em.

HẠ HUYỀN (Vinh Long) : Buồn và nhớ là nắng và mưa. Mưa nắng chẳng ai muốn mà được. Bởi thế phải đợi mùa. Rồi mùa Thương Yêu sẽ tới mà.

KIẾN NÂU (Nha Trang) : Thôi thì ta gia nhập Tổ Hợp Kiên cho quên đời quên sầu. Nhớ nhé, từ nay phải liên lạc luôn.

TÓC MÂY (Saigon) Chàng muốn ca bài « Ta đi ». Thì để chàng đi, cột chân làm chi kẻ chả muốn ngừng. Biệt đầu chẳng là hơn mọi «cách nào». nghĩa là chàng sẽ tự động thả buồn mà tung cánh chim tìm về tổ ấm.

kẹp tóc và giới sĩ.

Phải dễ thương một chút, hay dỗi một chút, hay ghen (!) một chút và trung thành thật nhiều. Trung thành với người mình yêu và đat đại mình ở.

Nữ sĩ TÚY HỒNG

Hãy là hoa xin hãy khoan là trái
Hoa nồng hương mà trái lắm kh;
chua...

Nữ sĩ THU HỒNG

Con gái 16 tuổi nêu cao 1m55 thì nặng 45kg là vừa rồi. Nặng ký hơn em sẽ thành cái thùng tô-nô đấy.

Bác sĩ Bệnh mới lớn
PHÙNG NGUYỆT ghi

phá hủy xe hơi :
một vấn đề nan giải.

Nếu tại Pháp, thời gian «sống» trung bình của một xe 4 bánh là 20 năm (so với 7 năm tại Hoa Kỳ) gần 1 triệu rưỡi xe đã bị đào thải và phá hủy vào năm 1972 hay dồn vào lò «sắt thép», như từ ngữ «Argo». Do đó xuất hiện xung quanh những thành phố càng ngày càng nhiều những «nghĩa địa xe hơi». Thực sự là những thế giới hỗn độn «loạn xạ ngẫu» và ngày nay, người ta không còn đếm được nữa số xe hơi bị bỏ rơi bên lề đường, trong một cánh

đồng hay ngay cả tại trung tâm kinh đô ánh sáng Paris ! Vậy những nhà hữu trách đã trù liệu những biện pháp nào chưa ? Những máy móc khổng lồ có khả năng «biến» một chiếc xe hơi cũ kỹ thành một «khối kim khí» nặng từ 500 đến 1000 kí lại không thể tách rời sắt khỏi những thứ kim khí khác. Do đó, «khối kim khí» này hoàn toàn không thể xử dụng được. Đành rằng máy móc mới sản xuất dĩ nhiên có phần tối tân hơn, có khả năng cắt một «khối kim khí» thành những mảnh nhỏ hơn, để sự «lựa chọn» có thể thực hiện được, nhưng những loại máy móc này lại làm việc không được nhanh cho lắm và cũng còn thiếu sót về số lượng. Công ty xe hơi Renault đã thành công trong việc phá hủy đến 20.000 xe hơi chỉ trong vòng một năm và công ty này hy vọng

NGHE LÊN TẠI TÒA SOẠN

CHỦ NHIỆM : Mờ cả mắt, sao mà nhiều việc thế.

TKTS : Cũng chỉ có hai chục ngón tay. Ước chỉ có người phụ.

CHỦ NHIỆM : Nhân bạn Ngọc nghi hề ai rảnh thích làm báo tới giúp được là nhất.

đạt thành quả gấp đôi trong tương lai. Đương nhiên rằng công ty Renault chỉ phụ trách phá hủy những chiếc xe hơi «xuất xứ» từ lò Renault.

KIẾN LỬA

làm tiêu mụn cóc

Để cho tiêu mụn cóc bạn dùng Acide Trichleracétique lên mụn cóc đã ngâm nước cho mềm. Có cách thay thế Acide này bằng Sanitos hay Vaseline salicylée.

Còn những mụn trên đùi, bạn nên đi Bác sĩ khám bệnh ngoài da. Có thể bạn đập cửa tiệm của Bác sĩ Nguyễn Tuấn Anh mau mau để biết nguyên nhân và chữa trị.

khí muốn óm thì...

Một kỹ nghệ gia phát phúc được mấy năm thì gặp khó khăn về tài chánh. Lúc đó ông ta muốn gầy, ông ta nhịn ăn ? Không. Sự thật ông ta tìm cách lẩn tránh mỗi lo âu liên lạc để tạo một cái khác là chú ý đến cái «bị thiệt» của mình để chữa trị cho nó.

THỦY MAI

chờ năm sau

Một thanh niên vừa tìm được việc làm ở hãng nọ. Ông chủ báo :

— Anh có thể bắt đầu làm việc từ ngày mai, mỗi tháng tôi trả anh

15.000đ và sau 1 năm tôi sẽ tăng lương cho anh.

— Dạ, cảm ơn ông, một năm nữa cháu sẽ trở lại ạ !

nhớ đem chân theo

Má Bé núp sau cánh cửa và dặn Bé trả lời với khách là má bé không có ở nhà.

Bé làm y lời, nhưng khách chợt nhìn thấy chân má Bé lộ qua ngạch cửa bèn nói :

— Chừng nào má con về, nói với má là lần sau có đi đâu thì nhớ đem chân theo nhé !

TUẦN KHA (cóp)

«hôn» đua

Hãng TV ở San Francisco có mở cuộc thi «hôn». Điều kiện : Bạn phải hôn 10.000 lần trong 10 tiếng đồng hồ (1 phút hôn 17 lần). Những người dự thi trao đổi 2000 cái hôn trong giờ đầu giữa tiếng nhạc Soul. Nhưng một tiếng đồng hồ sau, số trung bình của họ sụt xuống còn 900, rồi 700 ở giờ thứ ba. Ít lâu sau đó, chỉ còn lại một cặp còn cố chịu đựng, nhưng cuối cùng cũng ngã khuỵ xuống, và trong tình trạng hôn mê suốt mười lăm phút.

MINH DU

hút thuốc

Trong các phòng của một khách sạn nọ tại miền Nam nước Pháp đều có dán tờ yết thị sau :

«Nếu ông muốn hút lá trên giường chúng tôi không phản đối. Nhưng chúng tôi yêu cầu ông làm chúc thư trước đi rồi kêu giầy nói cho sở cứu hỏa để họ sẵn sàng ra tay. Sau cùng chúng tôi yêu cầu ông nói cho ban giám đốc chúng tôi biết ông muốn được mai táng nơi nào».

UYÊN ƯƠNG cóp
cài áo

Tinh ý ta sẽ thầy người ta cài áo từ trái úp qua phải — trường hợp ngược lại chỉ dành cho «kẹp tóc». Vì trước đây vào thời trung cổ người ta khám phá ra các đàn ông rất khoái cầm kiếm, muốn rút kiếm nhanh thì phải đem nút áo bên vạt áo phải và khoét khuy bên vạt áo trái để dễ bề dùng tay trái gạt áo choàng sang một bên trong khi tay mặt rút gươm nghênh địch, sự tiện lợi trở thành cổ lệ cho đến nay.

thư viện nhiều sách nhất

Thư viện nhiều sách nhất phải kể viện bảo tàng British Museum ở Anh, tại đây có trên 60.000 cuốn

sách viết trong đó có những cuốn từ thời vua A lịch Sơn. Thư viện này bị bom đốt mất 15.000 ngàn cuốn sách trong kỳ đệ nhị thế chiến. Thư viện nổi tiếng khác là thư viện Quốc Gia Pháp tại Paris ở đây có hơn 600.000 cuốn sách trong đó có 155.000 cuốn viết tay. Thư viện Liên Bang ở Bá Linh có 2.850.000 ngàn cuốn. Thư viện Munich (Đức) có hơn 2.000.000 cuốn. Tổng cộng các thư viện Đức bị mất từ 20 đến 25 triệu cuốn trong kỳ đệ nhị thế chiến. Thư viện lớn nhất vẫn phải kể là thư viện Mỹ, tại đây có hơn 36.100.000 cuốn.

LANG KHƯƠNG ghi

máy chữ nước nào đánh chậm nhất thế giới ?

Những máy đánh chữ Trung Hoa là những máy hết sức phức tạp cho nên người đánh máy giỏi nhất cũng chỉ đạt được tốc độ 11 chữ mỗi phút. Thường thường mỗi máy chữ có ghi đến 1.500 chữ. Năm 1962, một máy chữ mang nhãn hiệu «Hoang» có tới 5.700 chữ Hán, khuôn chữ của máy rộng 6dm và cao 1,5 dm.

ĐƯỢC .T.V ghi

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

Hoàng Dung bênh anh :

— Anh ày cũng đáng mê chứ bộ ?

Vương Ngọc Yên gật đầu :

— Đúng. Hiềm một nỗi anh ày cù lẩn lữa.

Triệu Minh thêm :

— Và to xác như đồ vật.

Hân Ly tiếp :

— Mới lại anh ày lảm lảm lý lý, khiếp bỏ xừ đi ày ! Anh Đoàn Dự mà gia nhập *Gia Đình Con Kiền*, bởi mỡ bóng nhảy thân thè, gống các hạch thịt trên tivi, biểu diễn vai u thịt bắp thì nhất nước. Hê hê, tại sao anh ày gọt tóc nhẵn thín vậy cả ?

Chu Chi Nhược nín thình. Hân Ly búng ngón tay cái tách :

— À, ông ày muốn khoe đầu không có sọc. Thuở nhỏ, ngài Đoàn Dự không bị tróc đầu !

Nghịch Nữ cười hình hích. Đoàn Dự chẳng rõ sự tình. Cậu nằm bả động trên giường như một con trăn bụng đã chứa no mới. Nếu Đoàn Dự nghe lén các Nghịch Nữ lạc đề hội thảo, đang nói về Elvis Đậu bèn chia dao găm đứng cạnh sườn Đoàn Dự, cậu sẽ điên lên. Để sẽ trở thành một thi sĩ triết lý, một văn sĩ triết lý hay một kẻ thù hận con gái vì bị con gái chê diều. Biết đâu, Đoàn Dự sẽ không nổi tiếng lẫy lừng nhờ những pho văn, pho thơ tồi mò mà mất tiền mua sách đọc, người

ta phải liệng sách đi. Dĩ nhiên, khi đó, Đoàn Dự sẽ miệt thị độc giả ngu dốt không đủ «*kiến thức*» thường ngoạn văn tài, thi tài cao xa và bi hiểm của chàng. Văn chương sáng giá là văn chương không gây xúc động. Văn chương sáng giá, bắt buộc, là văn chương trơn như đá, vững như đồng. Nó là con đường đá cù đậu lòn nhòn mà độc giả là chiếc xe ngựa lóc cóc đi lên. Chính thứ văn chương này mới bò vào văn học sử tựa con lợn chui vào cái lỗ của nó. Nếu văn chương mờ nhiều dầu ngoặc đơn chú thích bằng tiếng Tây, tiếng Mỹ hay dẫn chứng đông đầy sách vở cổ kim Đông Tây dưới mỗi trang thi văn chương ấy là văn chương phi thường, văn chương «*đời đời thấp sáng què hương*» cơ hồ văn chương của bốn mươi năm vì sao trong tuyển tập vĩ đại «*Những truyện ngắn hay nhất của què hương ta*». Rất tiếc Đoàn Dự không có động cơ thúc đẩy làm văn chương, nghĩa là, cậu đã không nghe lên Nghịch Nữ đem mình ra mổ xẻ mà vui cười.

Hoàng Dung nghiêm nghị :

— Thôi, chúng mày vượt mặt nên nể mũi một ly ông lão chứ.

Dấu sao, anh ấy cũng là anh tao.

Hân Ly vác «*nội quy*» Nghịch Nữ dơ trước mặt Hoàng Dung :

— «*Nội quy*» là pháp luật của chúng ta. Pháp bắt vị thân. Chúng ta đã đồng ý biên lũ con trai thành bọn hề ngớ ngẩn, bất cứ anh con trai nào chúng ta cũng được phép lột bạch hóa, dù là anh mày hay anh tao.

Vương Ngọc Yên :

— Đồng ý.

Triệu Minh :

— Đoàn Dự sẽ chịu chung số phận với Elvis Đậu !

Chu Chỉ Nhược :

— Nhưng anh ấy có tán gái đâu ? Anh ấy có tán đũa nào trong bọn mình đâu ? Anh ấy là người tốt. Chúng ta chỉ bắt tội những đũa theo chúng ta, gây trở ngại lưu thông và bu đầy công trường rình cơ hội gửi thư tình thôi.

Hân Ly xia xối :

— Á à, nàng bệnh vực chàng.

Chu Chỉ Nhược dậm giọng :

— Mày nói gì ?

Triệu Minh can khéo :

— Elvis Đậu sắp tới. Bộ hai đũa muốn phân tán công lực chẳng ? Nhớ rằng Elvis Đậu là tay lão luyện võ nghệ. Nó tinh thông thập bát môn.

Chu Chỉ Nhược cười cầu hòa :

— Chúng mày giải quyết giùm tao cái xe.

Hoàng Dung nói :

— Còn sớm. Tao và con Nhược lên nản ni anh ấy.

Chu Chỉ Nhược nhìn Hân Ly :

— Nhờ nhỏ Ly kéo nó nghi ngờ tám bảy.

Hân Ly bằng lòng. Thê là phái đoàn cầu viện kỹ thuật do cô Hoàng Dung, cô Hân Ly, lễ mễ vô nhà, lên gác đập cửa phòng Đoàn Dự. Nhà kỳ tài sửa xe gần máy phốt tinh nhân sự. Cậu không thích nhìn ai, đi đâu, khi mái tóc của cậu còn nhẵn thín. Cậu chán ghét bọn tóc mặt dầy. Lúc mình mong nó đừng dài thì nó mọc nhanh làm ngứa ngáy tai mình, bắt mình phải húi lẹ. Lúc mình mong nó dài, nó trở trở y hết rưng bị khai quang. Cậu giận cậu nông nổi, cậu khinh bỉ cậu đại gái. Con gái, không nên tin chúng. Con gái chuyên môn xúi dại. Đát Kỳ xúi dại Trụ Vương mất nước. Bao Tự xúi dại Châu Vương khiến Châu Vương mất nước. Chu Chỉ Nhược xúi dại ta khiến ta mất tóc. Mái tóc là góc con người. Ta đã mất đi một góc con người vì lời mật ong tám độc được của đũa con gái các kẻ, đũa con gái kỳ nhông, đũa con gái kỳ đà ! Đoàn Dự buồn bã, cậu không biết xử dụng phương pháp nào để phục hồi mái tóc. Mấy năm trước, các báo quảng cáo món thuốc mọc râu, mọc tóc «*bôi đầu mọc dấy*», nay tìm hoài ở mục «*rao vặt*» chẳng thấy. Chả : môn thuốc gia truyền này đã thất truyền hoặc cái tên chế môn thuốc này đã nằm ở khám Chí Hòa vì tội chế thuốc mọc tóc láo lếu của hân. Đoàn Dự mãi mê «*suy tư*» về cái đầu nhẵn thín. Thi sĩ triết gia Thái Đế đã viết : «*Cứ qua tâm thức là vào hiện sinh*». Cậu suy từ từ đình đầu. Vậy có thể làm dáng triết lý bằng cách viết : «*Cứ qua cái tóc là vào cái tai*». Ôi, thuở nào cái tóc mới có để nó bò vào cái tai ?

— Anh Đoàn Dự !

Đoàn Dự khề khà hỏi :

— Đứa khi gió nào đó ?

Hoàng Dung đáp :

— Em đây.

Đoàn Dự làm nhâm :

— Mà phá tan sự yên lặng của tao, mà đáp ụ ngăn cản một «hành trạng» đương tiền tới «viễn đích». Tao đâu đã «hủy diệt». Tao đưa tay tao gỡ đầu, tao thầy đầu đỡ ngựa, vậy là tao «hiện hữu». Bàn tay «hiện hữu» ra sao mà biết chứ ?

Hoàng Dung phì cười :

— Anh diễn trò gì thế ?

Đoàn Dự rất um :

— Tao diễn trò khi !

— Anh mở cửa cho em vào được không ? Có cả nhỏ bạn của em nữa.

— Bước.

— Anh diễn à ?

— Tao sắp diễn.

— Em lạy anh. Anh cứu nhỏ Chu Ch' Nhược một phen.

— Cứu ư ?

Đoàn Dự vụt ngồi dậy. Cậu mỉm cười sung sướng. Cậu xoa cái đầu trọc lóc :

— Nó bị ai bắt nạt ?

Hoàng Dung phỉa :

— Elvis Đậu. Anh ạ, nó còn cách nhà mình hai cây số thôi. Nó mà tới, nó sẽ hỏi tội nhỏ Nhược. Anh phải cứu con bé. Nó nhờ em van nài anh.

Elvis Đậu, thằng đạo thi ca, tên phẩn bội sư phụ, cậu Đoàn Dự đã hứa với cô Chu Chi Nhược rằng cậu sẽ đánh vỡ mặt nó nếu nó tới đây vì bất cứ lý do nào. Cậu gật gù : Đầu phải vì con kỳ không Chu Chi Nhược mà ta sẽ đánh chảy máu cam Elvis Đậu. Ta nhân danh tình bạn, ta nhân danh thi sĩ hạng nặng Thái Đê mà đánh Elvis Đậu. Nếu ta không quen Thái Đê, ta mặc kệ tụi bây đối phó với Elvis Đậu.

— Tại sao Elvis Đậu hỏi tội Chu Chi Nhược ?

— Nó chơi xỏ Elvis Đậu anh, anh ạ ! Nó giả đồ viết thư hẹn

Elvis Đậu để trên anh. Ai ngờ Elvis Đậu tới thật. Tình báo của bọn em cho tin tức. Tụi em bồi rồi quá xá.

A, nàng giả đồ hẹn Elvis Đậu, nàng không mê Elvis Đậu. Đoàn Dự cảm khái dạt dào. Nhưng cậu vẫn sợ bị hổ. Cậu ở m ở nói :

— Thầy kệ thằng Elvis Đậu.

Hân Ly biểu diễn tài nghệ dụ dỗ :

— Em biết lý do anh không dám cứu con nhỏ Chu Chi Nhược. Anh sợ chúng em cười cái đầu trọc của anh chứ gì ! Anh đừng lo, chúng em chiêm ngưỡng anh, chiêm ngưỡng Yul Bryner Đoàn Dự. Nếu anh chán ngán cảnh đầu trọc, em sẽ mách anh một tên thuốc.

Đoàn Dự được gỡ đùng chỗ ngựa, mừng quýnh :

— Thuốc gì ?

Hân Ly nháy Hoàng Dung, thăm thi «Cá cắn câu rồi». Cô nàng ôn ền :

— Thuốc mua ở pharmacie.

— Đọc nghe coi.

— Anh hứa giúp chúng em một điều đã.

— Đuôi cổ tên Elvis Đậu ?

— Không cần nữa. Anh xuống sửa giùm cái Honda của Chu Chi Nhược. Còn Elvis Đậu chúng em sẽ hạ nó.

Đoàn Dự quyết định ngay :

— Khởi cấn vô phòng, xuống trước đi rồi tôi sẽ xuống sửa xe giùm. Hễ bìa tên thuốc sẽ biết tay tôi !

Phái đoàn cầu viện kỹ thuật đã thành công. Chu Chi Nhược hoan hỉ nhất. Nghịch Nữ tiếp tục thảo luận về cái lưới sửa soạn chụp kín con cá khờ khạo, ngu dốt Elvis Đậu :

Thi sĩ Elvis Đậu tới điểm hẹn tình yêu bằng xe nhân dân. Nghĩa là chàng bắt một đường ô tô buýt. Chàng ngó số nhà muốn lời con người. Chàng tính toán rất kỹ. Và chàng nhảy xuống trạm cách nhà nàng vài trăm thước. Elvis Đậu đóng vai hoàng tử đi sẵn trong truyện cổ tích.

(Còn nữa)

CHÙ NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Nhưng hôm nay không còn là chủ nhật, bởi thế đã có mấy bông hoa trắng bị tôi vò nát trong tay. Những bông hoa tội nghiệp là nạn nhân của một sự giận hờn vung vãi cánh đầy trên bàn trên sách vở, xong, tôi ngồi nhìn và cười buồn một mình. Gửi Quyên, chủ nhật. H. Đã cầm lên mẫu giấy định xé song tôi lại dừng lòng. Dừng Quyên. Dừng Quyên. Môi ngậm lại để nước mắt ứa ra. Tôi chẳng bảo được tôi. Và thế nào là một Quyên ướt mi đáng miệng. Làm sao hiểu được.

chương ba

Làm sao hiểu được. Tình yêu ơi, mới đầu ngày mà sao ta đã thấy trưa nắng gắt, thấy hoàng hôn vờn vờn vợ buồng xuống hôn mình. Tôi đã ghi như thế trong cuốn sổ nhỏ. Thì cứ gọi bằng cái tên rất linh đình trịnh trọng của nó : Nhật ký. Year Planner Diary, ngoài bìa bọc ngang dọc những bàn những kệ những ghê xoay, cuốn sổ nhỏ bằng nửa cuốn vở mà hồi đầu năm tôi đã dành phần của anh Toàn, trong một mớ những đồ linh kính làm cảm mà anh Thạch gửi về từ Luân Đôn. Mi thì biết gì mà xài phí đi. Em thích, thế là đủ. Cuốn sổ rất dễ thương với những hàng kẻ màu xanh nhạt nhỏ xíu, dễ thương đến nỗi chả cần biết

sẽ xài như thế nào nhưng nhất định đời là mang đủ mọi giá, kể cả «quyển» làm em út, sở hữu cho bằng được. Và sau đó thì tôi bỏ quên nó nằm ngủ một mình trong học bàn viết. Đã gần nửa năm rồi còn gì, để một ngày thứ hai của tháng năm mượn màng mới sức nhớ đèn. Nói cho đúng ra thì cây bút màu tím đã là lý do. Cây bút này chắc của Khanh, khi nàng dón sách vở vào cặp giúp tôi đã lẫn. Thầy nét mực tím đẹp quá tôi bèn nghĩ tới một giòng chữ. Rồi đã có những dòng chữ ấy, khi đọc lại tôi thấy mình lạ làm sao ấy. Tình yêu. Ngày tình yêu. Có buổi sáng chưa mà sao đã khóc buổi chiều. Lãng mạn quá đi cô bé Quyên Quyên ơi. Vẫn vợ quá đi cô bé Quyên Quyên ơi.

Tôi xếp vội cuốn sổ lại, lùa sâu vào ngăn bàn. Tiếng anh Toàn oang oang ở dưới, có thầy cục xà-bông đầu không Quyên, cục xà-bông mới đây chắc con chuột lại tha đầu rồi. Tiếng chân lên thang, anh Toàn lộ đầu vào :

— Cho ta mượn cục xà bông của mi đi Quyên.

— Hết rồi.

— Hóm nhi.

Anh bước vào, mình trần, chiếc khăn đỏ trên vai :

— Mai ta bảo mẹ mua cho một chục cục...xà bông gì nhỉ, sa-tăng hay lu-xi-phe ?

Tôi bật cười, Santal của người ta... Nhưng em xài thứ khác rồi, em ghét xài chung mọi người phá của em. Tiền của em bỏ ra chứ bộ. Nhưng cuối cùng tôi cũng phải lôi cục xà-bông thơm quý hóa của tôi, đưa cho anh Toàn, lòng đau xót. Con gái thôi chứ, con trai ai mà xài thứ này.

— Cục xà bông chứ kim cương châu báu gì đâu mà giữ kỹ vậy.

— Anh có bao giờ cho em bảy tám trăm bạc.

Ồ, đâu còn có đó. Anh Toàn biên khỏi phòng, lát sau trở lên nước còn bám đầy trên hai cánh tay mát rượi.

— Thơm quá sức tưởng tượng.

— Xà bông thuốc đó ông nội.

— Eo ơi mi cho ta tám xà bông ghê hờ ?

— Xà bông ghê mà thơm thế. Xà bông nuôi da của người ta...

Anh Toàn cười khi khi, cho mượn cái lược đi nhỏ, các cô dóm đáng quá chừng.

— Thôi đi ông, văng nước tùm lum ra phòng người ta.

Đứng trước cái gương nhỏ trên bàn, anh Toàn rờ rẫm hai mép râu :

— Chi mà chiều nay khó tính quá vậy em nhỏ ?

Tôi hắt chiếc gương vào góc bàn :

— Cục xà bông đâu ?

— Để nó khô đã chứ.

— Rồi con cái anh lại tha đi...

Chưa dứt câu vung vẳng tôi đã phì cười vì «con cái anh» là bọn chuột tôi vừa nhắc tới chạy lục cục đầu đó... Nhà có mấy con chuột mà mỗi lần mẹ bảo anh Toàn bẫy đi anh đều lười trả lời, con cái con nuôi đó mẹ. Con cái anh chuyên nghề lục bếp và tha xà bông. Tôi đưa chiếc lược cho anh Toàn :

— Không biết sao bọn chuột nó ưa tha xà bông thế anh Toàn nhỉ. Không ăn được mà cũng cứ tha đi.

— Thì nó tha về cho chuột vợ tâm chứ còn làm gì nữa.

— Anh dạy dỗ con cái anh sạch sẽ dữ, tình nghĩa dữ. Thế mà anh...

— Anh làm sao ?

— Bạc tình.

A, anh Toàn ngó sững tôi, buông chiếc lược rơi xuống bàn :

— Bỗng dưng mí xi và ta dữ vậy ?

— Chắc không phải anh bỏ chị Dao ngồi khóc một mình.

— Bao giờ ?

— Còn bao giờ nữa. Mỗi lần em sang nghe bà ấy hỏi thăm anh là thầy bà ấy đỏ mắt.

— Đừng thêu dệt.

— Thêu dệt gì, em thầy rõ ràng nè, trông bà ấy ốm hẳn đi.

Anh Toàn ra chùng đầu khổ :

— Không phải vậy. Mọi người cứ cở tình thêu dệt chuyện ta với bà ấy chứ thực sự có gì đâu.

Có gì đâu. Đàn ông con trai thật là tệ, tôi nghi thâm, cứ chao

lượn cứ chập chờn trong khi người con gái mơ mộng lúc nào cũng tưởng hình như là tình yêu», rồi thất vọng.

— Em khinh con trai các anh. A chẳng ra A, B chẳng ra B, cứ lửng lơ con cá vàng hết cả phần đời thơ mộng của người ta rồi biến mất.

Anh Toàn cười khẩy :

— Ai dạy mi mà hận đời dữ vậy, nhỏ ?

— Chị Dao.

— Bỏ cái tư tưởng hậm hực ấy đi cho tôi nhờ.

Bỏ phòng tôi, anh Toàn lững thững xuống thang. Trong cái dáng đi của anh có chút gì buồn bực, có chút gì băn khoăn. Nhớ hai người hỏi còn mới cũng tình cũng tươi như ai. «Cái thuở ban đầu lưu luyến ấy», tôi nghe anh Toàn reo lên vào một buổi tối :

— Mi biết tiệm thuốc tây Trang chứ ?

— Biết thừa, hai chị em đứng bán hàng cười cả ngày.

— Trông kháu đẫy chứ ?

— Kháu đáo để. Quen chị hay em ?

— Từ ngày dọn nhà về đây ta đâu để ý, tình cờ buổi chiều cần điện thoại vào nhà người ta nhờ mới biết.

— Rồi sao ?

— Có em.

— Nhất anh, đào hoa số một là anh.

— Yên ta kể cho nghe. Khi ta vào chỉ gặp cô chị, cô chị tên Trang chứ gì, nói chuyện điện thoại xong cô em mới ra. Ta hỏi trả tiền bao nhiêu hai cô đều lắc đầu. Thế rồi cô chị bỏ vào, ta liền tận công cô em.

— Kết quả ra sao ?

— Tốt.

— Dĩ nhiên. Nhưng tên nàng là gì mới được chứ ?

— Nàng tiết lộ tên nàng là Dao, ta bèn hỏi : Dao écrivain hay Giao chanteuse, mi biết nàng đáp sao không ?

— Sao ?

— Giao ma soeur.

— Nàng hiền đây chứ ?

— Không phải vậy, nàng không là Quỳnh Dao hay Quỳnh Giao, mà là Tý Dao. Nghe lạ đây chứ.

— Cái tên hay nhất thiên hạ.

Cái tên Tý Dao nghe lạ thật. Đã hơn một năm rồi, nếu là bây giờ tôi dám vác đi hỏi ông giáo sư Việt Văn hờ của tôi lắm. (Hỏi cho người chứ không phải hỏi cho tôi. Cái tên hai-lần-quên của tôi kệ tôi, xấu xí tốt đẹp cũng là của cha mẹ. Ừ nhỉ, các ông cụ bà cụ moi móc sách vở chữ nghĩa ở đâu ra đặt nhiều cái tên khó hiểu mà lạ ghê nhỉ. Phương Tri, Tý Dao, Nguyệt Cẩm, Ngự Hương, Quỳnh Bội... không biết đến lượt mình... Thật rõ lắm cảm !)

Anh Toàn trở lên với cục xà bông, quần áo chỉnh tề.

— Trả mi với sự hư hao không đáng kể.

— Anh đi đâu bây giờ ?

— Lên trường.

— Hẹn thì có.

— Cũng có thể. Nếu tên Hoan gầy có tới nói tôi trở lại chơi nhé.

— Mặc anh.

— Hắn đang đòi làm em ta đó mi nghĩ sao ?

— Nếu là em em nữa thì càng tốt.

— Đừng láo lếu, nhất trong đám bạn ta đó.

— Bồn điếm.

— Lên mặt kiêu vừa.

Không dám đâu, anh Toàn. Em đang gục mặt muốn khóc đây này. Tôi nhìn mình cắt nét mặt trên kính bàn. Anh Toàn đã khuất khỏi đầu thang, tôi nói với theo :

— Lát em sang chị Dao. Hôm nay chị Dao có bánh Sinh Nhật...

Anh Toàn còn thò đầu vào :

— Cho ta gửi một lời chúc đầy đủ tốt lành.

— Cám ơn, chắc khỏi cần.

— Khi cầm dao cắt bánh thì cứ tưởng tượng cái bánh là con người ta, thù hận sẽ tiêu tan.

(Còn nữa)

THÁNG

HẠ

ĐÔNG TV

Có một mùa lá vàng thổi rơi... Có một mùa biệt ly... Trong thành phố nhỏ, cũng có một mùa nước mắt... Mọi người đều xa lạ nhau ! Ở thành phố buồn, dường như có một mùa lá chết...

Phương tặng cho em chiếc lá. Chiếc lá khô vàng đặt trên bàn tay xanh xao. Giữ cho Phương ! Làm «kỹ nghệ» phải không ? Ừ, bao giờ lá phai là em quên Phương, như hai đứa không có chút gì liên hệ.

Hôm đó đi học về em đã khóc suốt cả buổi chiều ! Buồn quá ! Phương lạnh lùng với em ! Thì thôi vậy, xem như không có gì, em mong mình sẽ xóa hết kỷ niệm xưa, kỷ niệm chưa ghi vào nhật ký, đã phải lãng quên... Chiếc lá hôm xưa đã vỡ nát từ chiều thứ ba tuần trước, khi em vô ý để bay xuống góc vườn... Chiếc lá ra đi, em nhìn theo, mà lòng quặn thắt... Chiếc lá cũng như chủ của nó, đã làm bận tâm em quá nhiều... Hôm ấy trời mưa, trời khóc, em đứng trên cửa căn gác, nhìn băng qua, và buồn. Thì ra em chẳng xóa được một chút xiu nào kỷ niệm. Thì ra Phương vẫn không bao giờ ra khỏi đời sống bé nhỏ, tội nghiệp của em... Phương bay cao như gió ! Phương đến, em không hay ! Phương đi, em không ngờ ! Chiếc lá nằm đáng thương ở bên góc vườn, nơi có một chú chim đang trốn mưa, run rẩy... Phương biết không, nhìn mưa mà tự dưng em chảy nước mắt, nhìn mưa mà tự dưng em quay quắt nhớ thương. Em khoác ba bốn cái áo len, cứ đứng nhìn

mưa, bỏ quên cả sách vở... Mà năm nay em thi nữa đó. Đậu hay rớt hồ Phương, sao em cứ lo mình sót tên, không được «đại đấng khoa», rồi lại buồn, lại sợ... Xưa, chẳng bao giờ em có những giây phút «phí phạm» như bây giờ ! Biết không Phương, chiếc lá bay, sao em vẫn không dứt được chút nước mắt thương tiếc... Phương vẫn xa biên biệt ! Hôm nọ, em bắt gặp cái dáng ai cao gầy gầy ở góc phố, cứ ngỡ là Phương, cứ tưởng là Phương... Mà em đâu dám gọi, em chẳng dám đến gần nữa ày chứ... Ngộ nhớ không phải, chắc xấu hổ lắm...

Nhưng không phải, Phương đâu có cái vẻ kiêu kỳ, đôi mắt Phương dễ thương lắm đó chứ... Trên gương mặt Phương cứ hay phảng phất nỗi buồn... Chứ ai như em, khóc rất dễ, mà cười cũng rất dễ ! Chả trách Phương cứ hay điếu em : «lên Biên hòa thăm nhà thương với anh đi, nha bé !» Trời hỡi, câu đùa «tàn ác, thâm độc» hết sức, em giận Phương gần hết một tuần... Rồi một hôm Phương đến tặng em chiếc lá khô làm quà. Và cũng một hôm, Phương bỏ em đi, đi mãi.

Bây giờ, thành phố đang trải qua một mùa lá chết... Phương ạ, trên lối em về học, có cả ngàn chiếc lá sao khô... Những chiếc lá làm em bùi ngùi, xúc động... Em thương màu vàng úa, tựa như thương cuộc đời sao buồn tênh của mình ! Phương ạ, trên lối em về học sao đứng cô quạnh quá, thênh thang quá... ở một đại lộ hoe vắng, em thấy những bông phượng lác đác nở... vội vã như vậy đó Phương, em đứng nhìn mà lòng quặn thắt... Xa Trưng Vương ! Từ bỏ Trưng Vương ! Mà sao lòng em không một chút tiếc nuối ? Em bình thân, em lạnh lùng... Cứ ngỡ mình sẽ đón đầu, chảy nước mắt, em cứ ngỡ mình sẽ ngậm ngùi rồi bỏ trường xưa... Phương ạ, ở nơi đâu thì em vẫn là con bé đáng ghét, cả Trưng Vương cũng làm em tủi thân, em khóc...

... Ở một nơi xa xôi nào đó, hẳn Phương đã quên em rồi ! Phương, cũng như bạn bè, đều lãng quên em đều bỏ rơi em ! Tâm hồn em đã chai đi một chút, sau mỗi lần khóc vùi... Chả trách bàn tay em chỉ chỉ những đường chỉ buồn : «sông nhỏ không học được đâu, rồi cũng bỏ dở dang, đường nào cũng đem lại nước mắt». Có lẽ đúng phải không Phương, rồi em cũng đành chấp nhận như việc Phương xa em, chấp nhận như việc bỏ Trưng Vương thơ mộng...

Em cầm trong tay một búp hồng vàng, trời thì mưa lè thè... chẳng có một cái gì để em cười được cho bớt buồn ! Loay hoay phụ mẹ trong bếp, một chốc, em lại thêm lên căn gác nhỏ ! Đứng nhìn mưa rơi, sao mưa nào nẻ quá, hồ Phương ? Mưa làm em nhớ những ngày còn đội áo lội nước lúc tan trường... Mưa làm em nhớ những lần đợi chờ đón ở cổng trường, hai đứa, em và nhỏ bạn, chia nhau miếng ô mai cay xé... Hồi đó vô tư quá, em cứ ngỡ đời sông giản dị, như tình thân, như hạnh phúc.

Nên, em vẫn không giữ được nước mắt, Phương ơi ! Mùa hạ về, mùa thi đến, cơn mưa đem về biết bao nhiêu kỷ niệm. Làm sao em quên được đôi mắt Phương hiền từ ? Làm sao em quên được nụ cười phảng phất chút nước mắt ?

Phương ơi, có cơn mưa nào buồn hơn cơn mưa nước mắt, cơn mưa của trái tim.

ĐÔNG T.V

một thời đã khuất

PHAN DI HƯƠNG

*ừ thôi một thời đã khuất
lần về ngậm ngùi cúi mặt
còn chi nồng nàn trên mắt
áo em rộn ràng phơ phất
tháng ba hoa vàng thành phố
tháng tư phượng hồng nở rộ
thì người đã về nơi khác
chuyện qua còn gì để nhắc*

*em chào ngày tháng đầu yêu
dáng người đứng tiền hắt hiu
còn chi dịu ngọt tiếng cười
tròn môi cho trọn lần vui
vô tình như những ngày xa
nhớ vô cùng những thiết tha
thì em bóng nhạt nẻo đường
một thời vừa đủ mền thương*

PHAN DI HƯƠNG

bài nhận được từ bạn ngọc

• • • • •

VĂN

ly thanh, trường thy ca, nttđ, h lan phương, tùng uyên, lông sơn, ngô thị bích liên, nguyên thị nây ti, thi hồng đồ, thương thương, đặng vũ lương ngọc, nghi, thể hương nguyên bích, jalau, núi, lis, ngọc lau, sơn liên, đồ hữu thị dung, vũ phụng nghi, vương kinh kha, tuyết oanh, đao hồng, vũ thương, mặc mặc, nghy xuân sơn, q, con đường mộng, du an, phạm đình hạnh, dạ ngoan ngoan, trâm nghi, ng thị thu dung, lê thị thủy mai, phong, thiên, thủy, ng thị xô lô, lưu cầm vân, phùng nguyệt, thảo hải, phạm thị kim phương, nguyên thị tiểu my, hạt cát, ngô kim khôi, nguyên thị minh ngọc, núi, hạ huyễn, ty nai, hội an, quê hữu, huỳnh liên, hạ thành, lê minh thành, từ đức trí, an vi, điệu ngọc, đồ thị hồng liên, võ sỹ truyền an, tuyết oanh, lan phương, bảo lễ, muộn phiền, ng thị minh loan, t t, dương tiểu lan, đao hồng, phạm thị kim phương, ly thanh, hạ huyễn, nvh, đồ hứa thị dung, phi nghi, ng hạ long, vê tê, ng thy nhơn, yêu thương, ng thy vi thu, kiều giang, ngư thủy, người nhớ, vành khuyên, lụa ngày xưa, ng nàng thu, rose, tuyết oanh, sóc nâu.

THƠ

thanh xuân, búi du sơn, phương bồi, hoài anh, ngô sa thủy, đào nhơn quý, phạm nguyên hồ, la thanh hà, linh dzũng, hoài triệu hùng, tì nai, thái nhân, quê hữu hiền, thảo chi, ly nhu, tư đắc từ, ngưỡng thiêng, nguyên quốc hùng, ngọc an mai, tuyền an, phi phi ana, muộn phiền, hạt cát, huỳnh thị hoàng hôn, minh lý, nguyên văn vinh, minh lý, nguyên thường tình, dương tiểu la, trâm lãng, sa kha miên, nguyên miên thương, tất tử lợi, tuần kha, minh chí, tư đắc, trần đức oanh, huỳnh long giang, hoàn danh, đồ hữu thị dung, phi nghi, mang yang, ngọc nhã, vương kha, công nguyên, nguyên hữu my, BVL, dương hàn giang, anh dũng, yên hương, phạm thể thảo, vê tê, cao văn chiền, nguyên trọng nhơn, hương ca, nguyên công tâm, nguyên phú phong, hoàng thị viễn du, thực lý, đã hạc, mộng thương, nguyên thông vũ, từ qui, từ nhơn, tuyết oanh, hàn nguyên, trần quang chu, hội an, chương cung, nguyên hà, trần thanh thoại, đồng thượng, tạ nghi lễ, trương thảo nguyên, trần yên thể, thy tâm trường, huy thảo, không vĩnh nguyên, tú anh, trần viết dũng,

ma túy

(Tiếp theo trang 7)

con khinh cha v.v... Yếu tố thứ hai là bè bạn : không nơi nương tựa ở gia đình họ tụ tập thành từng nhóm cùng trang lứa để nương tựa lẫn nhau, họ gần gũi, thân thiết nhau, rồi đua đòi, bắt chước hay tò mò muốn «biết như mọi người»...

Tại nước ta ngoài hai yếu tố kể trên còn có những nguyên nhân xa gần khác bi đát hơn, khiến cha mẹ đau đầu tất tưởi lo cho có cái ăn cái mặc, con cái bị bỏ quên niềm tin ở người lớn, các giá trị đạo đức bị đảo lộn v.v..

Trong bối cảnh đó, văn đề ma túy trở nên gai góc, khó khăn, đòi hỏi một giải quyết toàn diện. Trong phạm vi bài này tôi chỉ muốn nhấn mạnh là công cuộc bài trừ ma túy trong giới học trò, phụ huynh đóng một vai trò quan trọng chứ không phải y sĩ và cảnh sát. Gia đình hòa thuận êm ấm—con cái được để ý, chăm sóc — người cha thật sự có uy quyền—cũng như kiểm soát sự giao dịch, kết bạn của con em đúng mức có thể là những liều thuốc tốt.

Riêng với em, có lẽ tôi phải nói rằng chỉ có những tâm hồn thiếu già dặn, yếu đuối, bệnh tật mới tìm đến ma túy. Nếu đã lỡ, tôi hy vọng em thừa nghị lực để dứt bỏ. Khó, nhưng không phải không làm được. Giai đoạn đầu em cần sự trợ giúp của y sĩ — thường tại một y viện, bệnh viện đầy đủ phương tiện — trong vòng hai tuần lễ, sau đó em còn phải cố gắng nhiều hơn trong một thời gian lâu dài, 5 — 7 tháng mới thoát nổi chứng bệnh kỳ quái này. Ý chí của đương sự mới cứu thoát đương sự thôi.

Người bệnh tôi kể với em ở phần đầu bài này bây giờ đã lên đại học. Anh đã trở lại nếp sống bình thường từ sau lần nằm bệnh viện đó. Nghĩ đến chuyện cũ, anh cười : thực là một giấc mơ, một giấc mơ khủng khiếp, toát mồ hôi lạnh.

ĐỖ HỒNG NGỌC

tuổi ngọc

In tại cơ sở in loát Nguyễn Bá Tông
63 Bùi Thị Xuân, Saigon II Số lượng : 6.000.

ĐỒNG NAI

270 Đề Thám, Sài Gòn II — Điện thoại : 20.942 Tổng Phát Hành

nhìn xuống đời

(Tiếp theo trang 3)

nhà xuất bản phê. Chưa chắc độc giả đã không nổi giận và chưa chắc độc giả ngoại quốc đã không «chấn chương» điếm *nhất* ấy. Làm sao nhà xuất bản *Sóng* đoan quyết nổi bốn mươi lăm nhà văn trong tuyển tập truyện ngắn của mình «đời đời chiếu sáng» sông ngòi, biển núi? Văn chương tự nó nó sống và tự nó nó chết. Và người ta tin rằng, những «vì sao đời đời chiếu sáng», ít ra, sẽ rụng quá ba phần tư (có khi rụng hết) ở một chu kỳ văn học tương lai. May ra, họ chỉ còn là những kỷ niệm của mai sau. Bởi vì, người đồng thời với những vì sao Nhật Linh Khải Hưng... đã suy tôn những vì sao đó và mới đây thôi, văn học nghệ thuật hôm nay đã căm sào chọc rụng những vì sao!

Tuy nhiên, nói để mà xây dựng bạn Nguyễn Đông Ngạc cho vui thôi. Chứ, bạn Ngạc rất nên hãnh diện vì công trình văn nghệ của bạn.

NGUYỄN TÂN KHANG

NGƯỜI CON GÁI TÔI QUEN

(Tiếp theo trang 24)

- Em phải cho anh gặp mỗi tuần ít ra vài lần. Em cứ cấm anh gặp em chắc anh chết héo mất.
- Chết mặc.
- Em nữa?
- Sao không. Nếu anh quyền rũ làm em rớt em sẽ xuống tóc đi tu cho xem. Rồi rán mà lo.

Nàng dọa tôi. Dọa hợp lý, hợp tình. Và rất chính nghĩa. Nàng dọa nhưng nàng có thể làm thật lắm, nên tôi đành á khẩu ngậm bó hồn chờ một ngày mai tươi sáng hơn, sau ngày thi.

Và tôi xin lấy hết niềm chân thành nguyện cầu các đảng : Chúa, Phật, Giêhova, Mohamed..., mong các đảng chúc phúc cho nàng đạt thành nổi ước mơ. Đừng nở cướp mắt của tôi một linh hồn trong sáng đang làm mê mẩn hồn tôi.

TRỌNG THI

TUỔI NGỌC
ĐÃ CHO SẮP CHỮ TỚI TRANG 80
GIỮA TRUYỆN DÀI 504 TRANG
BỨC HỒ TÌNH YÊU, HỒN NHIÊN TUỔI NHỎ,
THÂM THIẾT GIA ĐÌNH
CỦA TÁC GIẢ NHÀ TÔI, CẦU MƠ,
THẮNG VŨ, NGỰA CHỮNG TRONG
SÂN TRƯỜNG

CÂY LEO HẠNH PHÚC

Phát hành đúng ngày 16-8-1974

TUỔI NGỌC XUẤT BẢN
BÌA LA NHẬT CỦA ĐÌNH TIÊN LUYỆN
ẤN LOÁT «CÁCH MẠNG» NHẬT
TRONG SỔ NGÓT NĂM MƯƠI CUỐN
SÁCH CỦA DUYÊN ANH

NGƯỜI ĐÀ LẠT
NGƯỜI LÊN NGUỒN CẢNH ĐÀ LẠT
CHỤP ẢNH, RỬA ẢNH, IN ẢNH
PHÔNG ẢNH MÀU HAY TRẮNG ĐEN

hãy nhớ đến

NGƯỜI
ẢNH

HARVEST PHOTO

9 THẠNH THÁI • ĐÀ LẠT

nơi làm vừa lòng bất cứ ai khó tính
nhất với nghệ thuật nhiếp ảnh

nơi của những người chơi ảnh
và yêu ảnh